

บทที่ 3

ข้อโต้แย้งและข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอเกี่ยวกับมโนทัศน์แอบเสิร์ดที่เนเกลได้เสนอไว้นั้น มีนักปรัชญาบางท่านได้เสนอเหตุผลสนับสนุนและโต้แย้งดังนี้.

3.1 สตีเฟน ลูเพอร์-ฟอย

บทความของลูเพอร์-ฟอย (1992) เสนอข้อโต้แย้งต่อเนเกลที่ว่าชีวิตเป็นสิ่งแอบเสิร์ด เขาเสนอว่าตามข้อเสนอของเนเกลแล้ว. ชีวิตไม่จำเป็นต้องแอบเสิร์ด. และมีวิธีที่สามารถจะลดความแอบเสิร์ดแบบที่เนเกลเสนอไว้ด้วย.

ลูเพอร์-ฟอยเห็นว่าแอบเสิร์ดคือความไม่ลงรอยกันหรือความเข้ากันไม่ได้ระหว่างมุมมองวัตถุวิสัยและมุมมองอัตวิสัย. แต่ความแอบเสิร์ดที่เนเกลเสนอ ซึ่งเขาพยายามจะถกเถียงด้วย คือความไม่จำเป็นซึ่งเกิดจากความน่าสงสัยเมื่อมองชีวิตตนเองจากมุมมองวัตถุวิสัย. เขาเห็นว่าการที่เนเกลสรุปว่าภาพของชีวิตในมุมมองวัตถุวิสัยที่เข้ากันไม่ได้กับมุมมองอัตวิสัยเกิดจากการยอมรับว่า มุมมองวัตถุวิสัยเป็นมุมมองที่ทุกสิ่งและทุกคนเหมือนกัน. จึงไม่สามารถบอกได้ว่า สิ่งใดสิ่งหนึ่งสำคัญกว่าอีกสิ่งหนึ่ง. และอีกประเด็นหนึ่งก็คือท่าทีวิมตินิยมของเนเกลที่ยอมรับว่าความเข้าใจที่เกิดขึ้นจากมุมมองวัตถุวิสัยทำให้ไม่สามารถหาเหตุผลมาบอกได้ว่าสิ่งใดมีความสำคัญ.

ในประเด็นแรกลูเพอร์-ฟอยอ้างถึงความเข้าใจของชีวิตเมื่อมองจากมุมมองวัตถุวิสัยว่า. ภาพของชีวิตและความจริงจังที่เกิดขึ้นในชีวิตกลายเป็นสิ่งเล็กน้อย (trivial). ซึ่งความเป็นสิ่งเล็กน้อยอันนี้ทำให้เกิดความไม่ลงรอยกับภาพจากมุมมองอัตวิสัยที่ชีวิตและความจริงจังของประธานมีความสำคัญกับการดำรงชีวิต. ลูเพอร์-ฟอยอ้างประเด็นดังกล่าวมาจากท่าทีของสัญญานิยมในความเข้าใจจากมุมมองวัตถุวิสัย ท่าทีสัญญานิยมเกิดขึ้นเมื่อมองจากมุมมองวัตถุวิสัยแล้วไม่สามารถให้คุณค่ากับความจริงจังในมุมมองอัตวิสัยได้. แต่ลูเพอร์-ฟอยเองก็ไม่ได้สรุปว่าเนเกลมีท่าทีแบบสัญญานิยมเชิงคุณค่าแต่ข้อสังเกตเกี่ยวกับสัญญานิยมของเนเกลเกิดจากการที่เนเกลเองไม่ได้ปฏิเสธว่าไม่มีคุณค่าแบบวัตถุวิสัย.

ลูเพอร์-ฟอยเข้าใจว่า เนเกลไม่ได้เสนอว่าไม่มีคุณค่าแบบวัตถุวิสัยเช่นเดียวกับที่สัญญานิยมเสนอ (Luper-Foy, 1992: 88). เพราะเนเกลเองก็ปฏิเสธเช่นกันว่าคุณค่าที่เกิดจากมุมมองอัตวิสัยไม่มีความสำคัญเช่นเดิมเมื่อมองจากมุมมองวัตถุวิสัย. ไม่ได้หมายความว่าคุณค่าอันนั้นเป็นสิ่งที่

ไร้ความหมายในเชิงวัตถุวิสัย แต่สิ่งที่ลูเพอร์-ฟอยตั้งข้อสงสัยเกิดจากความสำคัญของคุณค่าที่หายไปเมื่อมองจากมุมมองวัตถุวิสัยก็คือ เนเกลยอมรับว่าเมื่อมองจากมุมมองวัตถุวิสัยแล้วคุณค่าหรือความสำคัญของเป้าหมายที่มีให้แก่ชีวิตไม่ได้สำคัญไปกว่าเป้าหมายอันอื่น. ซึ่งทำให้ลูเพอร์-ฟอยสรุปว่าเนเกลยอมรับไว้ก่อนว่าเมื่อมองจากมุมมองวัตถุวิสัยแล้วทุกเป้าหมายมีความสำคัญเท่ากัน (Luper-Foy, 1992: 89).

ลูเพอร์-ฟอยอ้างข้อเสนอดังกล่าวของเนเกลมาจาก The View From Nowhere หน้า 220 ซึ่งกล่าวถึงการประนีประนอมมุมมองวัตถุวิสัยและมุมมองอัตวิสัย. เนเกลยกประเด็นนี้ขึ้นมาเพื่อวิพากษ์ความเข้าใจที่ว่า ถ้าหากเข้าใจชีวิตจากมุมมองวัตถุวิสัยและมุมมองอัตวิสัยแล้วทำให้ชีวิตแอบเสิร์ด. การมองชีวิตจากมุมมองอัตวิสัยเพียงอย่างเดียวก็จะไม่แอบเสิร์ดเพราะไม่ต้องสูญเสียความสำคัญของคุณค่าเมื่อมองจากมุมมองวัตถุวิสัย. และเนเกลเสนอให้มองคุณค่าจากมุมมองวัตถุวิสัยของปัจเจกบุคคลมีความสำคัญเท่าๆกันกับคุณค่าของมุมมองอัตวิสัยอื่น. ที่เนเกลเสนอดังนี้เนื่องจากความแอบเสิร์ดที่เกิดจากมุมมองวัตถุวิสัยและมุมมองอัตวิสัยซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดจากมโนสำนึก. จึงทำให้ไม่สามารถมองชีวิตจากมุมมองใดมุมมองหนึ่งเพียงอย่างเดียวได้. และคุณค่าจะมีความสำคัญได้ก็ต่อเมื่อพิจารณาจากมุมมองวัตถุวิสัย. ความเข้าใจดังกล่าวเป็นการประนีประนอมคุณค่าได้เนื่องจากคุณค่าไม่ได้หายไปเมื่อมองจากมุมมองวัตถุวิสัย. แต่คุณค้ายังคงมีความสำคัญอยู่เพียงแต่มีความสำคัญเท่ากับคุณค่าอื่น. จากประเด็นนี้ของเนเกลทำให้ลูเพอร์-ฟอยตั้งข้อสงสัยเกิดว่า ถ้าหากไม่มองว่าทุกคุณค่ามีความสำคัญเท่ากันในมุมมองวัตถุวิสัยก็จะเป็นการไม่ลงรอยกันระหว่างมุมมองเกิดขึ้น.

นอกจากนี้ลูเพอร์-ฟอยวิเคราะห์ต่อไปว่า การเข้าใจว่าทุกๆคุณค่าเป็นสิ่งที่เท่ากันไม่ได้ทำให้คุณค่าอันนั้นกลายเป็นสิ่งเล็กน้อยในวัตถุวิสัย. แต่อีกสิ่งหนึ่งที่เนเกลยอมรับเอาไว้ก่อนก็คือคุณค่าเป็นสิ่งที่ต้องมาจากแรงจูงใจ (motive) ภายใน. ซึ่งแรงจูงใจจากภายในดังกล่าวทำให้คุณค่าเป็นสิ่งเล็กน้อยเมื่อมองจากมุมมองวัตถุวิสัย. เพราะว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นสิ่งที่น่าแสวงหาให้กับชีวิตหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าประธานมีความจูงใจที่จะแสวงหาสิ่งนั้นมากแค่ไหนด้วย. ดังเช่น การตรงต่อเวลาเป็นสิ่งที่ดี แต่การตรงต่อเวลาจะไม่มีค่าสำคัญถ้าหากมันไม่ได้ทำให้ใครคนหนึ่งใส่ใจกับการตรงต่อเวลา ปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือเมื่อมองจากมุมมองวัตถุวิสัยแล้ว คุณค่าที่มาจากแรงจูงใจของประธานเป็นเพียงส่วนเดียวของคุณค่าที่มองจากมุมมองอัตวิสัย. ตัวอย่างเช่น การได้ทำงานอย่างไม่ทุกขใจเป็นสิ่งที่ดีสำหรับ นาย ก.. นาย ก.มีแรงจูงใจที่จะทำงานไปเรื่อยๆโดยที่เขาไม่ต้องทำไปอย่างทุกขใจ. แต่ถ้าหากมองการทำงานอย่างไม่ทุกขใจจากมุมมองวัตถุวิสัยซึ่งการกระทำของนาย ก. ที่เกิดขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโลก. และการกระทำของนาย ก.จะมี

ผลกับผู้อื่น การทำงานอย่างไม่ทุกขใจของ นาย ก. อาจสร้างความทุกขใจให้กับคนอื่นหรือผู้อื่น ที่ทำงานอยู่. เช่นถ้าหากการทำงานอย่างไม่ทุกขใจของ นาย ก. คือการได้ส่งงานช้า. การส่งงาน ของ ก. ก็ส่งผลกระทบต่อผลงานของคนอื่นที่ได้อ่านจาก ก. เข้าไปด้วย. ดังนั้นการทำงานอย่างไม่ทุกขใจในเชิงวัตถุวิสัยจึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับแรงจูงใจของใครเพียงคนเดียว. และถ้าพิจารณาความเป็นวัตถุวิสัยของการทำงานอย่างไม่ทุกขใจ จะเห็นว่าแรงจูงใจของการกระทำของนาย ก. ไม่มีผลต่อคุณค่าของการทำงานอย่างไม่ทุกขใจในเชิงวัตถุวิสัย. เพราะจะต้องพิจารณาถึงส่วนของผู้อื่นมากกว่างานเฉพาะส่วนของนาย ก.. ลูเพอร์-ฟอยเห็นว่า ถ้าหากให้ความสำคัญกับแรงจูงใจจากภายในก็จะเกิดปัญหาว่าแรงจูงใจของประธานกลายเป็นสิ่งเล็กน้อยสำหรับคุณค่าในเชิงวัตถุวิสัย. ถ้าหากเนเกลไม่มีท่าทีที่เชื่อว่าคุณค่าจะต้องมาจากแรงจูงใจจากภายในก็จะไม่ทำให้แรงจูงใจของประธานขัดกับคุณค่าในเชิงวัตถุวิสัย (Luper-Foy, 1992: 89).

จากประเด็นของการยอมรับว่าคุณค่าต้องมาจากแรงจูงใจของประธานดังกล่าว ลูเพอร์-ฟอยสรุปว่าเมื่อมองจากมุมมองวัตถุวิสัยแล้วเมื่อคุณค่าของทุกๆคนเท่ากันจึงทำให้เกิดความแอบเสิร์ด (Luper-Foy, 1992: 92). เพราะในมุมมองวัตถุวิสัยแรงจูงใจในการกระทำซึ่งมาจากมุมมองอัตวิสัยจะขัดกับคุณค่าในเชิงวัตถุวิสัย. ถ้าหากเลือกเฉพาะแรงจูงใจการกระทำนั้นก็ไม่มีคุณค่าในเชิงวัตถุวิสัย. เพราะมาจากแรงจูงใจซึ่งอยู่ในมุมมองอัตวิสัยเพียงอย่างเดียว. และถ้าหากเลือกคุณค่าวัตถุวิสัยก็จะมีส่วนของแรงจูงใจของประธานเกิดขึ้นในการกระทำ. แต่ลูเพอร์-ฟอยเห็นว่าความไม่ลงรอยดังกล่าวไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้น. เพราะทฤษฎีศีลธรรมที่มาตรฐานก็เป็นการอธิบายคุณค่าเชิงวัตถุวิสัยของการกระทำโดยที่ไม่มีความขัดแย้งกันระหว่างคุณค่าอัตวิสัยและคุณค่าวัตถุวิสัยอยู่แล้ว. ตัวอย่างเช่น จริยศาสตร์ในแบบของคานท์ ถ้าหากแรงจูงใจในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่มีความเป็นสากลแล้ว การกระทำนั้นก็ถือว่าไม่ใช่การกระทำตามคุณค่าจริยศาสตร์แบบคำสั่งอย่างไม่มีเงื่อนไข (categorical imperative). หรือตัวอย่างของจริยศาสตร์แบบประโยชน์นิยมถ้าหากการกระทำใดๆไม่ได้เป็นการสร้างหรือเพิ่มประโยชน์สุขให้มากขึ้นการกระทำนั้นก็ถือว่าไม่มีคุณค่า. จากตัวอย่างของแนวคิดจริยศาสตร์ดังกล่าวทำให้ ลูเพอร์-ฟอยสรุปว่าความไม่ลงรอยกันระหว่างมุมมองเกิดจากการยึดถือและให้ความสำคัญกับคุณค่าที่เกิดภายในมุมมองอัตวิสัย. แต่การตัดสินคุณค่าอย่างเช่น จริยศาสตร์ที่มาตรฐานให้ความสำคัญกับคุณค่าในแบบวัตถุวิสัยมากกว่า.

ลูเพอร์-ฟอยจึงเสนอต่อไปว่าปัญหาที่ตามมาจากการที่เนเกลเชื่อว่าคุณค่าของแต่ละคนเป็นสิ่งที่เท่ากันในมุมมองวัตถุวิสัยก็คือ การสรุปว่าชีวิตเป็นสิ่งแอบเสิร์ด. ถ้าหากไม่ให้ความสำคัญกับเป้าหมายของทุกคนเท่ากันก็จะไม่มีความไม่ลงรอยเกิดขึ้นเมื่อมองเป้าหมายเหล่านั้นในมุมมอง

วัตถุดิบ. และการเสนอว่าชีวิตแอบเสิร์ทของเนเกลกี้มาจากการยอมรับความเป็นวัตถุดิบที่เห็นทุกเป้าหมายของชีวิตเท่ากัน. ถ้าหากไม่ยอมรับวัตถุดิบดังกล่าวก็จะไม่มีความแอบเสิร์ทเกิดขึ้น. และนอกจากนี้การเสนอความเป็นวัตถุดิบทางศีลธรรมของเนเกลกี้ไม่ได้เสนอมาจากพื้นฐานของการพิสูจน์ว่าความเป็นวัตถุดิบทางศีลธรรมแบบอื่นเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้ (reductio ad absurdum). (Luper-Foy, 1992: 93) จึงไม่จำเป็นต้องยอมรับความเป็นวัตถุดิบแบบที่เนเกลเสนอก็ได้.

อีกประเด็นหนึ่งที่ลูเพอร์-ฟอยโต้แย้งเนเกล ได้แก่ประเด็นเกี่ยวกับท่าทีวิมตินิยมเชิงคุณค่า (value skepticism) กล่าวคือในมุมมองของฝ่ายวิมตินิยมเชิงคุณค่านั้น เนื่องจากการยืนยันว่ามีคุณค่าใดๆ การที่จะเกิดความแอบเสิร์ทขึ้นมาจึงเป็นไปได้ เพราะไม่มีการยืนยันไว้ก่อนแล้วว่ามีคุณค่าให้เสียไปเมื่อเปลี่ยนมุมมอง (Luper-Foy, 1992: 96) ประเด็นก็คือว่า トラบโดที่ผู้คนยังไม่มีศรัทธาว่า คุณค่าของตนจะมีความหมายก็ต่อเมื่อได้รับการพิสูจน์ยืนยันหรือให้เหตุผลจนถึงที่สุด (ซึ่งเนเกลบอกว่าเป็นไปไม่ได้เพราะในท้ายที่สุดการให้ข้อพิสูจน์ยืนยันคุณค่าใดเป็นเรื่องที่เป็นไปตามอำเภอใจเสมอ) トラบโดนั้นผู้คนก็น่าจะดำรงอยู่ได้โดยปราศจากความแอบเสิร์ท ความแอบเสิร์ทไม่จำเป็นว่าจะต้องผูกติดอยู่กับความสามารถพิสูจน์ยืนยันได้เสมอไป . ลูเพอร์-ฟอยอ้างจากข้อเสนอของเนเกลที่ว่าเมื่อมองจากมุมมองวัตถุดิบแล้วคุณค่าเป็นสิ่งที่น่าสงสัย ซึ่งทำให้ไม่มีเหตุผลที่จะบอกได้ว่าสิ่งใดมีค่าสำหรับการแสวงหาในชีวิตหรือไม่ จากประเด็นนี้เนเกลเคยปฏิเสธไว้ในตอนต้นของบทความ The Absurd ว่าความแอบเสิร์ทคือคุณค่าของการแสวงหาในชีวิตไม่เป็นเหตุผลสนับสนุนในตัวเอง (justified). และเนเกลได้ปฏิเสธไปแล้วว่าคุณค่าเป็นสิ่งที่ไม่ต้องถามหาเหตุผลสนับสนุนอื่นนอกจากตัวมันเอง. เช่นการปกป้องเด็กจากเปลวไฟ หรือการทานยาแก้ปวดหัว. และสิ่งที่เนเกลเสนอเกี่ยวกับวิมตินิยมเชิงคุณค่าก็คือเมื่อถอยออกมามองคุณค่าหรือเป้าหมายอันนั้นในมุมมองวัตถุดิบแล้วจะเกิดความสงสัยต่อคุณค่าอันนั้นและเห็นว่าความจริงจั้งอันนั้นเป็นความจริงจั้งตามอำเภอใจ. หรืออย่างน้อยที่สุดถ้าหากจะเข้าใจข้อเสนอของเนเกลว่า เมื่อถอยออกมาพิจารณาระบบคุณค่า (value scheme) แล้วเห็นว่าระบบคุณค่าอันนั้นไม่สามารถเป็นเหตุผลให้กับข้อตัดสินใจคุณค่าได้. ยกตัวอย่างเช่น การไม่ฆ่าสัตว์และไม่ทำร้ายผู้อื่น เพราะกลัวบาปและผลของกรรมจะส่งผลให้ตกนรก. แต่ถ้ามองความเชื่อเกี่ยวกับกฎแห่งกรรมและการชดใช้ความยุติธรรมทางศีลธรรมในนรกจากมุมมองวัตถุดิบจะเห็นว่า ความเชื่อดังกล่าวมาจากการเข้าใจคุณค่าและความยุติธรรมทางศีลธรรมจากระบบคุณค่าหนึ่ง. ซึ่งความเชื่ออันนั้นก็ไม่มีเหตุผลสนับสนุนมากไปกว่าการเชื่อกฎแห่งกรรมมากกว่าการเชื่อจักรวาลวิทยาแบบอื่นซึ่งมองว่าความสัมพันธ์ระหว่างสาเหตุกับผลเป็นเรื่องที่เป็นไปตามอำเภอใจ. และเหตุผลตามอำเภอใจอันนี้

ก็ไม่เพียงพอที่สนับสนุนข้อตัดสินใจทางศีลธรรมว่าการฆ่าสัตว์และทำร้ายผู้อื่นเป็นบาป. ลูเพอร์-ฟอยเห็นว่าจากข้อโต้แย้งดังกล่าว ดูเหมือนว่าเนเกลไม่ได้เสนอเหตุผลที่แตกต่างจากการไม่มีเหตุผลสนับสนุนความเชื่อที่เนเกลเคยปฏิเสธไว้. เพราะว่าการจะสงสัยต่อคุณค่าอันนั้นได้เท่ากับเชื่อว่าคุณค่านั้นจะไม่น่าสงสัยถ้าหากมันเป็นเหตุผลสนับสนุนในตัวเอง (Luper-Foy 1992: 94).

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งที่ลูเพอร์-ฟอยมีต่อเนเกลก็คือ เป้าหมายที่เป็นการตัดสินใจตามอำเภอใจ. ลูเพอร์-ฟอยเห็นว่า ความจริงจังต่อคุณค่าที่เป็นไปตามอำเภอใจของเนเกล¹⁶ เป็นลักษณะของการไม่มีเหตุผลที่จะสนับสนุนที่จะเลือกตัดสินใจเช่นเดียวกับการไม่มีเหตุผลที่จะสนับสนุนการเลือกทางอื่น ซึ่งลูเพอร์-ฟอยโต้แย้งว่าการทำตามอำเภอใจเป็นสิ่งที่ลดน้ำหนักการตัดสินใจ (Luper-Foy 1992: 95) ถ้าหากการทำตามอำเภอใจมีนัยยะของการไม่มีเหตุผลที่จะตัดสินใจทำหรือไม่มีเหตุผลที่จะสนับสนุนว่าจะไม่เลือกทางอื่น. ลูเพอร์-ฟอยเห็นว่านัยยะของการทำตามอำเภอใจดังนี้ไม่แตกต่างจากการไม่มีเหตุผลสนับสนุนดังที่เนเกลเคยโต้แย้งเอาไว้. นอกจากนี้ลูเพอร์-ฟอยอ้างอิงถึงข้อความของเนเกลที่ว่า.

เมื่อเรามองตัวเองจากภายนอกแล้วเห็นว่าความจำเพาะเจาะจงและความไม่จำเป็นของเป้าหมายและการแสวงหาของเราชัดเจนขึ้น แม้ว่าเรามองจากมุมมองนี้แล้วทำให้เราระลึกได้ว่าสิ่งที่เราทำเป็นไปตามความอำเภอใจ แต่มันก็ไม่ได้ทำให้เราเลิกยึดถือชีวิตนั้นเองที่ทำให้เกิดความแอบเสิร์ด¹⁷ (Nagel 1971: 720)

จากข้อความดังกล่าวลูเพอร์-ฟอยตั้งข้อสังเกตว่าไม่ใช่เพียงการทำตามอำเภอใจเท่านั้นแต่สิ่งที่ทำให้เกิดความแอบเสิร์ดเกี่ยวข้องกับความไม่จำเป็น. และความจำเพาะเจาะจงด้วย. เพราะว่าการถอยออกมามองเป้าหมายตนเองตามข้อความดังกล่าวจะต้องระลึกถึงความไม่จำเป็นและความเจาะจงว่าต้องเป็นเป้าหมายอันนั้น (ทั้งที่มองจากมุมมองวัตถุวิสัยแล้วอาจเป้าหมายที่มีความเจาะจงเกิดขึ้นเป็นเพียงทางเลือกหนึ่งในหลายๆทางเลือกเท่านั้น). ลูเพอร์-ฟอยจึงโต้แย้งว่า ความไม่จำเป็นและความจำเพาะเจาะจงไม่เกี่ยวข้องกับความแอบเสิร์ด. ลูเพอร์-ฟอยยกตัวอย่างของซิสซีฟัสขึ้นมาโต้แย้งว่า ในสถานการณ์ที่แอบเสิร์ดของซิสซีฟัสนั้น. ถ้าหากเขาถูกสถาปให้เข็นก้อนหินขึ้นภูเขาลูกอื่นก้อนหินก้อนอื่นไม่เจาะจงว่าต้องเป็นภูเขาลูกนั้น ก็ไม่ได้ทำให้ความแอบเสิร์ดของ

¹⁶ ลูเพอร์-ฟอยไม่ได้อ้างถึงการอ้างเหตุผลของเนเกลเอาไว้แต่จะถกเถียงประเด็นนี้ในตอนท้ายของบทนี้

¹⁷ We see ourselves from outside, and all the contingency and specificity of our aims and pursuit become clear. Yet when we take this view and recognize what we do as arbitrary, it does not disengage us from life, and there lies our absurdity.

ศาสนา. แต่การได้เชื่อกฎแห่งกรรมและใช้ชีวิตไปตามนั้นก็ทำให้เข้าใจชีวิตได้ว่าชีวิตนั้นเป็นชีวิตที่ดำเนินไปตามความเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม.

อย่างไรก็ดีลูเพอร์-ฟอยตั้งข้อสังเกตว่า แม้เราจะสามารถวางแผนของระบบคุณค่าให้กับเป้าหมายของชีวิตได้. แต่การดำรงชีวิตอยู่ในโลกก็มีความไม่แน่นอน เป้าหมายทุกเป้าหมายอาจจะสมมูลในตัวเอง. แต่ความเป็นไปของเป้าหมายนั้นก็อาจจะเปลี่ยนแปลงได้ตามความแปรปรวนของโชคชะตา (Fate). ดังนั้นการวางแผนให้กับระบบคุณค่าจึงทำได้เพียงสร้างความเชื่อมั่นต่อการสงสัยในระบบคุณค่าที่เป็นเป้าหมายของชีวิต. แต่คุณค่าของเป้าหมายดังกล่าวไม่สามารถยึดเอาเป็นเป้าหมายที่แน่นอนของชีวิตได้. ตัวอย่างเช่น การเชื่อมั่นว่าสังคมนิยมเป็นระบอบการเมืองการปกครองที่จะทำให้เกิดชีวิตที่ดีได้. แต่ตัวอย่างของสหภาพโซเวียตที่ล่มสลาย ก็อาจทำให้เปลี่ยนความคิดว่าชีวิตภายใต้ระบอบสังคมนิยมจะเป็นชีวิตที่ดี เป็นต้น. ดังนั้นลูเพอร์-ฟอยจึงเสนอว่าคุณค่าที่ถือเอาเป็นเป้าหมายจะต้องไม่ยึดมั่นกับคุณค่าอันนั้นด้วยเพราะอาจจะเกิดความไม่แน่นอนขึ้นได้. จึงทำให้ดูเหมือนว่าถ้าหากชีวิตจะมีความแอบลึกลับก็น่าจะมาจากชีวิตจะต้องเชื่อถือเอาคุณค่าบางอย่างแต่คุณค่านั้นก็ไม่สามารถยึดคุณค่านั้นได้อย่างถาวร (Luper-Foy, 1992: 101).

ดังนั้น จากข้อเสนอของลูเพอร์-ฟอยสรุปเป็นประเด็นได้ดังนี้

ประการแรกลูเพอร์-ฟอยโต้แย้งข้อเสนอของเนเกลที่ว่า การมองคุณค่าของเป้าหมายที่เกิดขึ้นในชีวิตจากมุมมองวัตถุนิยมทำให้เห็นว่าคุณค่าอันนั้นเป็นสิ่งเล็กน้อย. ลูเพอร์-ฟอยให้เหตุผลว่าเนเกลยอมรับวัตถุนิยมทางจริยศาสตร์บางอย่างเอาไว้ก่อนซึ่งแนวคิดจริยศาสตร์แบบอื่นอาจไม่ได้เป็นดังที่เนเกลยอมรับเอาไว้.

ประการต่อมาก็คือลูเพอร์-ฟอยเสนอว่าทำที่วิมตินิยมของเนเกลไม่ได้ทำให้เกิดความแอบลึกลับเพราะการสงสัยต่อคุณค่าไม่ได้หมายความว่า จะยึดถือคุณค่าใดๆไม่ได้.

ประการที่สามลูเพอร์-ฟอยสรุปจากความหมายของความแอบลึกลับที่เนเกลเสนอว่าเป็นความไม่ลงรอยกันของมุมมอง แล้วเห็นความความหมายดังกล่าวแคบเกินไป.

3.2 ข้อโต้แย้งของเจฟฟรีย์ กอร์ดอน

กอร์ดอนเขียนบทความวิพากษ์ข้อเสนอเรื่องแอบลึกลับของเนเกลสองประเด็น. ประเด็นแรกคือความแอบลึกลับไม่ได้เกิดขึ้นจากมนุษย์เพียงอย่างเดียวดังที่เนเกลเสนอว่าความแอบลึกลับเกิดจากความความสามารถของมโนสำนึก. และอีกประเด็นหนึ่งก็คือเนเกลโต้แย้งทำที่ของ กามูส ที่

สถานการณ์ที่เขินก่อนขึ้นชั้นภูเขาลดน้อยลง. และยิ่งไปกว่านั้นถ้าหากว่า ซิสซีฟัสจำเป็นต้องถูกคำสั่งให้เขินก่อนขึ้นก็ไม่ได้ทำให้สถานการณ์ของซิสซีฟัสแอบเสิร์ดน้อยลงเช่นกัน (Luper-Foy, 1992: 95).

จากการโต้แย้งท่าทีของสุญนิยมและวิตินิยมของเนเกลทำให้ลูเพอร์-ฟอยสรุปว่าเนเกลไม่สามารถให้เหตุผลได้ว่าชีวิตเป็นสิ่งที่แอบเสิร์ด. และลูเพอร์-ฟอยยังได้เสนอข้อโต้แย้งเกี่ยวกับมโนทัศน์แอบเสิร์ดที่เนเกลเสนอว่าเป็นความไม่ลงรอยกันระหว่างความจริงจ้งกับความเป็นจริง. ลูเพอร์-ฟอยเห็นว่าความหมายของความแอบเสิร์ดที่เนเกลเสนอแคบเกินไปสำหรับการให้เหตุผลว่าชีวิตแอบเสิร์ด เขาเห็นว่าความหมายของ แอบเสิร์ดมี 3 นัยยะ ก็คือ ความน่าหัวเราะ (ridiculous) ความเข้ากันไม่ได้ (incongruous) และ ความไร้ความหมาย (meaningless). สองนัยยะแรกเป็นสิ่งที่เข้าใจตัวอย่างได้ไม่ยาก ความน่าหัวเราะยกตัวอย่างเช่น คนตาบอดซื้อตั๋วเข้าไปในโรงภาพยนตร์เพื่อจะชมภาพยนตร์ ความเข้ากันไม่ได้ดังที่เนเกลเสนอว่าความแอบเสิร์ดเป็นความเข้ากันไม่ได้ของมุมมอง สิ่งที่ลูเพอร์-ฟอยให้ความสนใจก็คือนัยยะที่ว่าความแอบเสิร์ดคือความไร้ความหมาย

ลูเพอร์-ฟอยจำแนกความหมายของความแอบเสิร์ดออกเป็นสามแง่มุมมองคือ การเข้าใจไม่ได้ (senseless) ความสูญเปล่า (futile) และ ความไร้จุดหมาย (pointless). การเข้าใจไม่ได้ก็คือการไม่เป็นไปตามระเบียบแบบแผนที่เป็นที่เข้าใจได้ (intelligible order). เช่นกิจกรรมที่ไม่เป็นไปตามครรลองที่จะบรรลุเป้าหมาย. ความสูญเปล่านั้นก็คือการไม่สามารถบรรลุเป้าหมายอันนั้นได้ และ ความไร้จุดหมายก็คือไม่มีจุดหมายของการกระทำนั้นเลย. (Luper-Foy, 1992: 97) จากการจำแนกแง่มุมมองของความไร้สาระแล้วเห็นได้ว่า นัยยะต่างๆของความแอบเสิร์ด ไม่มีประเด็นที่ว่าชีวิตเป็นสิ่งที่ไร้คุณค่า หรือ ไม่คุ้มค่า (unworthwhile). จึงทำให้ลูเพอร์-ฟอยเสนอว่า ท่าทีที่เป็นจุดยืนของเนเกลในการให้เหตุผลว่าชีวิตมีความแอบเสิร์ดไม่เกี่ยวข้องกับความหมายของความแอบเสิร์ด. และแม้ว่าวิตินิยมจะไม่ยืนยันการมีอยู่ของคุณคุณค่า. แต่วิตินิยมเองก็ไม่ได้เสนอให้เลิกยึดถือคุณค่า. ดังนั้นลูเพอร์-ฟอยจึงสรุปว่าการดำเนินชีวิตไปตามคุณค่าที่อาจจะสงสัยได้ไม่มีความแอบเสิร์ด (Luper-Foy 1992: 98). และลูเพอร์-ฟอยเสนอแนวทางในการดำรงชีวิตที่ไม่ไร้สาระไว้ว่า. ถ้าหากวางแผนของความจริงจ้งให้สมมูล (coherent) กันในระบบคุณค่าอันนั้น. คุณค่าที่ยึดเอาเป็นความจริงจ้งของชีวิตก็จะเป็นสิ่งที่เข้าใจได้และไม่สูญเปล่า. เพราะว่าชีวิตดำเนินไปตามคุณค่าบางอย่าง (Luper-Foy 1992: 100). ตัวอย่างเช่นคนที่เชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมและนรกแม้ว่าการเชื่อคุณค่าตามศาสนาที่เชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมจะเป็นเหตุผลตามอำเภอใจสำหรับผู้ที่ไม่ได้นับถือพุทธ

เสนอว่าการแก้ปัญหาความแอบเสิร์ดคือการดำรงชีวิตด้วยความเยี่ยหยันต่อความแอบเสิร์ดที่เกิดขึ้น.

กอร์ดอนพิจารณาข้อเสนอของเนเกลแล้วเห็นตรงกันกับเนเกลในเบื้องต้นว่า ความแอบเสิร์ดเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากความไม่ลงรอยกันระหว่างความจริงจึ่งกับความเป็นจริง. โดยยกตัวอย่างของคนที่กำลังฟังประตูเพื่อที่จะเข้าไปข้างในบ้านทั้งที่บ้านหลังนั้นมีกำแพงเพียงสามด้าน. และอีกประการหนึ่งที่กอร์ดอนเห็นพ้องกับเนเกลก็คือการปฏิเสธว่าความแอบเสิร์ดไม่ใช่การหาเหตุผลเพื่ออธิบายเป้าหมายของชีวิตไม่ได้. เพราะเป้าหมายของการกระทำในชีวิตสามารถเป็นเหตุผลในตัวเองได้ เช่นการปกป้องทารกจากอันตรายก็ไม่ต้องการเหตุผลสนับสนุนมากไปกว่าไม่ต้องการให้ทารกได้รับอันตราย. แต่สิ่งที่กอร์ดอนตั้งข้อสังเกตจากข้อเสนอของเนเกลก็คือความเข้าใจเกี่ยวกับข้อเสนอที่ว่าความแอบเสิร์ดเกิดขึ้นจากการทำตามอำเภอใจของเป้าหมาย. ซึ่งกอร์ดอนเห็นว่า

สิ่งสำคัญที่ทำให้เกิดความแอบเสิร์ดไม่ใช่การระลึกว่าเป้าหมายในชีวิตเป็นตาม
อำเภอใจ แต่เป็นเพราะว่าเป้าหมายนั้นเป็นไปด้วยความตามอำเภอใจ¹⁸ (Gordon, 1984:
20)

ข้อสังเกตอันหนึ่งที่ทำให้กอร์ดอนไม่เห็นกับเนเกลที่เสนอว่าความแอบเสิร์ดเกิดขึ้นภายในตัวมนุษย์
อย่างเดียว. ซึ่งข้อเสนอของเนเกลจะทำให้ความแอบเสิร์ดเกิดขึ้นได้กับคนที่เคยระลึกถึงความ
เป็นไปตามอำเภอใจของเป้าหมาย. เพราะความแอบเสิร์ดไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งอื่นนอกจากเงื่อนไข
ของความเป็นมนุษย์. และกอร์ดอนได้วิเคราะห์ความเป็นไปตามอำเภอใจจากข้อเสนอของเนเกล
เพราะว่าความเป็นไปตามอำเภอใจทำให้เกิดความแอบเสิร์ด.

ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วว่ากอร์ดอนเห็นด้วยกับเนเกลที่ว่าความแอบเสิร์ดไม่ใช่การหาเหตุผล
สนับสนุนเป้าหมายไม่ได้. ดังนั้นความเป็นไปตามอำเภอใจจึงไม่ได้มีแง่มุมว่า เป้าหมายของชีวิต
อันนั้นเป็นสิ่งที่หาเหตุผลสนับสนุนไม่ได้แล้ว จะเป็นการทำตามเป้าหมายตามอำเภอใจ. แต่กอร์ดอน
ตั้งข้อสังเกตว่าความเป็นไปตามอำเภอใจที่เนเกลเสนอก็กังไม่ชัดเจน. ถ้าหากว่าเป้าหมาย
สามารถสิ้นสุดในตัวมันเอง. และเป้าหมายนั้นไม่มีความน่าสงสัยเพื่อหาเหตุผลสนับสนุนจาก
มุมมองที่เป็นวัตถุวิสัยว่า ก็ไม่มีความเป็นไปตามอำเภอใจเกิดขึ้น. เช่นการออกเรือไปช่วยชีวิตคน

18

What would really be crucial in establishing the absurdity of our condition would not be that we *recognize* the arbitrariness of our ends, but that they *be* arbitrary.

ที่กำลังจมน้ำหรือพลัดหายไปไหนทะเล การช่วยเหลือที่เกิดขึ้นไม่ต้องการเหตุผลสนับสนุนอีกและการช่วยเหลือนั้นก็ไม่ได้เป็นไปตามอำเภอใจเพราะมันเป็นเหตุผลสนับสนุนตัวเองได้. อีกประเด็นหนึ่งของการเป็นไปตามอำเภอใจก็คือความจำเป็น. ดูเหมือนว่าความเป็นไปตามอำเภอใจจะเกี่ยวข้องกับการไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเลือกเป้าหมายหนึ่งแต่ยังคงเลือกเป้าหมายนั้น แต่กอร์ดอนก็ให้เหตุผลว่าความเป็นไปตามอำเภอใจก็ไม่เกี่ยวข้องกับความจำเป็นเช่นกัน. เพราะว่ามีหลายสิ่งที่ไม่จำเป็นแต่ก็ไม่แอบเสิร์ด (Gordon, 1984: 21). เช่น ไม่จำเป็นว่ามนุษย์จะวิวัฒนาการมาจากลิงหรือไม่จำเป็นว่าพรุ่นนี้ฝนจะตก.

นอกจากนี้กอร์ดอนได้เสนอตัวอย่างเพื่อโต้แย้งความเป็นไปตามอำเภอใจที่เนเกลเสนอ ตัวอย่างแรกคือความเป็นไปได้ที่เราอาจจะขาดคุณสมบัติทางกายภาพซึ่งก็คือไม่มีร่างกาย. กอร์ดอนใช้ตัวอย่างนี้เพื่อจะเสนอว่าความเป็นไปได้ดังกล่าวไม่ได้ทำให้การให้ความสำคัญเกี่ยวกับร่างกายที่เรามีอยู่ขณะนี้เป็นการให้ความสำคัญตามอำเภอใจ (Gordon, 1984: 22). ตัวอย่างนี้มีความสำคัญในแง่ที่ว่า เนเกลได้เสนอไว้ในบทความเรื่อง The Absurd ว่าความแอบเสิร์ดเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากมนุษย์ไม่ว่าโลกจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรก็ไม่ได้ทำให้ความแอบเสิร์ดลดน้อยลงหรือหายไป (Nagel, 1971: 722). และกอร์ดอนเห็นว่าเนเกลสรุปว่าชีวิตแอบเสิร์ดมาจากความเป็นไปตามอำเภอใจ. ตัวอย่างนี้พยายามแสดงให้เห็นว่าถ้าหากเงื่อนไขของโลกเปลี่ยนแปลงไปการให้ความสำคัญกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งอาจจะไม่เป็นไปตามอำเภอใจ จึงไม่เกิดความแอบเสิร์ด. และข้อเสนอของเนเกลที่ว่าความแอบเสิร์ดเกิดขึ้นจากมนุษย์จึงเป็นข้อสรุปที่ผิด. เพราะว่าเป็นไปตามอำเภอใจไม่ได้ขึ้นอยู่กับมนุษย์. แต่ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับโลก. และเงื่อนไขที่มนุษย์ดำรงอยู่ในโลกก็มีผลต่อความเป็นไปตามอำเภอใจด้วย. ตัวอย่างต่อมาคือถ้าหากสมมติให้เราอยู่ในโลกที่เหมือนกับโลกนี้ทุกอย่างยกเว้นว่าในโลกนั้นทุกคนคิดว่าคุณค่าเป็นสิ่งที่เล็กน้อยและไม่สำคัญในทางวัตถุวิสัย. ถ้าหากจะมีใครคนใดคนหนึ่งในโลกนั้นให้ความสำคัญกับคุณค่าก็ไม่ถือว่าการให้ความสำคัญต่อคุณค่าอันนั้นเป็นไปตามอำเภอใจ (Gordon, 1984: 22). ตัวอย่างนี้กอร์ดอนยกขึ้นมาเพื่อโต้แย้งข้อเสนอของเนเกลว่าคุณค่าหรือความจริงจังของใครคนใดคนหนึ่งเป็นไปตามอำเภอใจจึงแอบเสิร์ด. แต่จากตัวอย่างนี้กอร์ดอนพยายามชี้ให้เห็นว่าไม่จำเป็นที่ใครจะให้ความสำคัญกับคุณค่าหรือไม่ก็ได้หมายความว่าความรู้สึกถึงคุณค่าอันนั้นจะเป็นไปตามอำเภอใจ. เพราะมันขึ้นอยู่กับความสามารถของมโนสำนึกที่จะให้ความสำคัญกับคุณค่าหรือไม่.

กอร์ดอนโต้แย้งเนเกลว่าข้อเสนอที่ว่าเป้าหมายทุกเป้าหมายของมนุษย์เป็นสิ่งที่น่าสงสัยซึ่งข้อสังเกตของกอร์ดอนมีสองประเด็นคือ ประเด็นแรกการถือว่าเป้าหมายใดมีความสำคัญเกิดขึ้นจากเป้าหมายที่มีอยู่ในโลกนี้. ซึ่งวิมตินิยมน่าจะแสดงท่าทีในการตั้งคำถามต่อความสำคัญ

ต่อการดำรงอยู่ของมนุษย์ของมนุษย์. ซึ่งก็ไม่ชัดเจนว่าการตั้งคำถามนี้จะเป็นอย่างไร อีกประเด็นหนึ่งก็คือความสำคัญของสิ่งใดสิ่งหนึ่งอาจจะไม่ได้ขึ้นอยู่กับผลที่เกิดขึ้นก็ได้. (Gordon, 1984: 24) จากสองประเด็นดังกล่าวทำให้ความสงสัยที่เกิดขึ้นต่อคุณค่าเป็นเพียงการสงสัยถึงความเป็นไปได้ในเชิงตรรก. เพราะว่าคุณค่าทั้งหมดที่เนเกลอ้างถึงมีหลายสิ่งที่ไม่ว่าจะเห็นว่ามันน่าสงสัยหรือไม่ก็เป็นสิ่งที่ทุกคนเห็นว่ามีคุณค่า. เช่น ความยุติธรรมดีกว่าการเอารัดเอาเปรียบ มิตรภาพดีกว่าความเกลียดชัง เป็นต้น และความสงสัยอันนั้นไม่ได้เกิดขึ้นกับคุณค่าเหล่านี้ ไม่ได้เกิดขึ้นที่เห็นว่าคุณค่าอันนั้นเป็นสิ่งที่น่าสงสัยแต่เกิดขึ้นจากการมองคุณค่าอันนั้นด้วยความสงสัย.

จากข้อวิจารณ์ของกอร์ดอนข้างต้นทำให้กอร์ดอนสรุปว่า ความสงสัยต่อคุณค่าและความ เป็นไปตามอำเภอใจซึ่งเกิดขึ้นจากมนุษย์ไม่ได้ทำให้ชีวิตมนุษย์แอบเสิร์ด. นอกจากการเห็นด้วย กับเนเกลที่ว่าชีวิตที่แอบเสิร์ดไม่ได้เป็นเพราะสาเหตุผลสนับสนุนไม่ได้. อีกสิ่งหนึ่งที่กอร์ดอนเห็น ด้วยกับเนเกลก็คือการละจากมุมมองเดิมแล้วพิจารณาตนเองทำให้เกิดความแอบเสิร์ด กอร์ดอน ยกตัวอย่างของมดเพื่อแสดงให้เห็นว่าการเห็นชีวิตตนเองเหมือนกันชีวิตมดที่พยายามจริงจังต่อ เป้าหมาย. แต่เมื่อมองจากมุมมองวัตถุวิสัยแล้วกลับเห็นว่าเป้าหมายนั้นไม่ใช่เป้าหมายในทางวัตถุ วิสัย. และในมุมมองวัตถุวิสัยแล้วไม่มีเป้าหมายให้แสวงหาเลย. แต่ชีวิตของมดไม่แอบเสิร์ดก็ เพราะมดไม่สามารถละมุมมองของตนเองแล้วพิจารณาชีวิตตนเองที่กำลังจริงจังต่อเป้าหมายได้ เหมือนมนุษย์. ความสามารถของมโนสำนึกมนุษย์ทำให้มนุษย์ละมุมมองอัตวิสัยมาพิจารณา ตนเองในมุมมองวัตถุวิสัยได้. และการละมุมมองเดิมนี้ออร์ดอนถือว่าเป็นการพยายามทำความเข้าใจกับภาพรวมทั้งหมด (the whole). แต่ในความสามารถที่จะถอยออกมาเพื่อเห็นความเข้าใจ ระหว่างชีวิตตนเองกับภาพรวมทั้งหมด กลับไม่ได้รับคำตอบว่าชีวิตและเป้าหมายที่จริงจังอยู่นี้ สัมพันธ์อย่างไรกับภาพรวมทั้งหมด (Gordon, 1984: 26-27). ตรงนี้เองที่นำกอร์ดอนไปสู่ข้อ สรุปว่า ความแอบเสิร์ดของชีวิตมนุษย์ไม่ได้เกิดขึ้นจากมนุษย์. แต่ความแอบเสิร์ดเกิดขึ้นจาก ภาพรวมทั้งหมดของความเป็นจริงที่ไม่ลงรอยกันกับความจริงจังที่มีอยู่ในตัวมนุษย์. ความแอบเสิร์ ดจึงเป็นไปตามข้อเสนอของกามูสที่ว่าความแอบเสิร์ดเกิดจากการเป็นชีวิตที่มีความปรารถนาซึ่ง ข้ามพ้น(ความเข้าใจจากมโนสำนึกของตนเองเพื่อที่จะเข้าใจภาพรวมทั้งหมด)แต่ความเป็นจริง ตอบไม่ตอบรับต่อความปรารถนาอันนั้น¹⁹(Gordon, 1984: 26)

อีกข้อเสนอหนึ่งของกอร์ดอนก็คือ เขาไม่เห็นด้วยกับเนเกลที่เห็นว่าท่าทีการดำรงชีวิตที่ แอบเสิร์ดด้วยความเย้ยหยันแบบวีรบุรุษเป็นไม่มีนัยยะสำคัญ. และดูเหมือนเป็นการกระทำที่เกิด

¹⁹ Creatures whose transcendental passions are greet with silence.

จากการสื่อสารตนเอง. แต่กอร์ดอนตั้งข้อสงสัยเกตว่าเนเกลไม่ได้อธิบายให้ชัดเจนว่ามนุษย์ไม่มีความสำคัญในทางวัตถุวิสัยอย่างไร. และถ้าหากว่าการกระทำที่แสดงถึงศักดิ์ศรีของมนุษย์ไม่มีความสำคัญในทางวัตถุวิสัย การเสี่ยงชีวิตเพื่อรักษาคุณค่าบางอย่างก็ไม่ต่างจากการกระทำของคนใจ. กอร์ดอนจึงเสนอว่าการกระทำที่แสดงศักดิ์ศรีของมนุษย์มีความหมายในแง่ที่ว่ามันเป็นการแสดงศักดิ์ศรีของการกระทำให้เห็นในภาพรวมของมุมมองวัตถุวิสัยว่าการกระทำนั้นมาจากการไม่ยอมจำนนต่อภาพรวมของความเป็นจริงที่ไม่ตอบสนองต่อความปรารถนาของมนุษย์.

3.3 โจนathan เวสพาลและ คริสโตเฟอร์ เซอร์รี่ กับควอนตัมสมิธ

3.3.1 ข้อโต้แย้งของเวสพาลและเซอร์รี่

เวสพาลและเซอร์รี่ (Westphal and Cherry, 1990) พิจารณาแนวคิดของเนเกลที่ว่าชีวิตมนุษย์มีความแอบเดิร์ด ทั้งสองท่านเห็นว่าคุณค่าหรือเป้าหมายของชีวิตที่พิจารณาจากมุมมองอัตวิสัยไม่ได้กลายเป็นสิ่งที่น่าสงสัยทั้งหมด

แม้ว่าความน่าสงสัยจะเกิดขึ้นกับเป้าหมายของชีวิต แต่ความน่าสงสัยนั้นก็เกิดขึ้นกับเป้าหมายบางประเภทเท่านั้น เวสพาลและเซอร์รี่เสนอว่าเมื่อชีวิตมีความจริงจังต่อเป้าหมายอย่างแท้จริง ก็จะไม่หันเหต่อความสงสัยจากมุมมองวัตถุวิสัย นักปรัชญาทั้งสองท่านได้ยกตัวอย่างผู้ที่อุทิศชีวิตให้แก่ดนตรี นักดนตรีที่มีชีวิตอย่างหลอมรวม (absorb) กับดนตรีแล้วจะไม่เกิดความสงสัยเพราะว่า เมื่อชีวิตที่จัดจ้านและหลอมรวมกับเป้าหมาย ก็จะไม่สามารถถอยออกมาจากมุมมองอัตวิสัยแล้วตั้งข้อสงสัยต่อเป้าหมายในเวลาเดียวกันได้ เนื่องจากการถอยออกมาแบบนี้เป็นการทำลายคุณค่าและความหมายของบางสิ่งบางอย่างที่เจ้าตัวยึดถืออยู่ เช่นดนตรี จนทำให้เมื่อถอยออกมาแล้วทำให้สิ่งนั้นๆไม่มีคุณค่าและความหมายใดๆเหลืออยู่ เช่นเมื่อพิจารณาดนตรีอันไพเราะบทหนึ่งจากมุมมองวัตถุวิสัย แล้วบอกว่าเป็นเพียงแบบแผนของคลื่นเสียงในอากาศ ความหลอมรวมกับเป้าหมายนี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อหยุดมองเป้าหมายนั้นจากมุมมองวัตถุวิสัย เมื่อชีวิตและเป้าหมายหลอมรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันก็เท่ากับไม่มีการอ้างถึงคุณค่าจากมุมมองอัตวิสัย.

ความจริงจังต่อดนตรีนี้เป็นตัวอย่างของการที่ความสงสัยจากมุมมองภายนอกไม่เกิดขึ้น เนื่องจากมีกรณีที่มีมุมมองจากภายในมีสภาพที่แนบแน่นอยู่กับความมีคุณค่านั้นๆ เวสพาลและเซอร์รี่เรียกผู้ที่มีความหลอมรวมต่อเป้าหมายว่า ผู้ที่มั่นคงเป็นอันหนึ่งอันเดียว (integrity) หรือผู้ที่ไม่ถือตนเองเป็นสำคัญ (Humanity). ผู้ที่ไม่ถือตนเองเป็นสำคัญหรือผู้ที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับเป้าหมายนับเป็นความจริงจังต่อเป้าหมายอย่างแท้จริง (authentic). ความจริงจังที่แท้จริงจะเกิด

ขึ้นกับเป้าหมายเช่น ศิลปะ ศาสนา วิทยาศาสตร์. เมื่อมีความจริงจังกับ ศิลปะ ศาสนา วิทยาศาสตร์ให้แกชีวิตจะไม่เกิดความสงสัยจากมุมมองวัตถุวิสัย. เพราะว่าความเป็นวัตถุวิสัยที่ให้ความเข้าใจแก่ชีวิตด้วย วิทยาศาสตร์ ศิลปะ หรือศาสนา หรืออื่นๆในทำนองเดียวกัน เป็นสิ่งที่การแยกแยะระหว่างความเป็นวัตถุวิสัยกับชีวิตของปัจเจกบุคคลไม่อาจทำได้ โดยไม่ก่อให้เกิดการสูญเสียความเป็นตัวเองของสิ่งนั้นๆเอง. เช่น ถ้าหากศิลปะมีเป้าหมายเพื่อความงามหรือคุณค่าอันเป็นลักษณะเฉพาะของศิลปะแล้ว ชีวิตที่ดำเนินไปเพื่อศิลปะก็ต้องดำเนินไปตามคุณค่าของความงามหรือคุณค่าของศิลปะอันนั้นด้วย และที่สำคัญก็คือคุณค่าของศิลปะนั้นไม่สามารถเกิดขึ้นได้ภายใต้มุมมองวัตถุวิสัย. หรืออีกตัวอย่างก็คือชีวิตของศาสนิกชน คุณค่าในชีวิตของศาสนิกชนก็ถูกอธิบายด้วยคุณค่าทางศาสนา คนที่เชื่อในศาสนาเทวนิยม ก็ต้องใช้ชีวิตของตนเองเพื่อการได้ขึ้นสวรรค์. ในกรณีนี้มุมมองอัตวิสัยมีความสำคัญอย่างจำเป็น เนื่องจากมุมมองทางศาสนานั้นประกอบด้วยความศรัทธา ซึ่งเป็นสภาวะที่ไม่อาจอธิบายได้ในมุมมองวัตถุวิสัย การแยกกันไม่ออกระหว่าง เป้าหมายของ ศิลปะ ศาสนา หรือวิทยาศาสตร์ทำให้เป้าหมายของชีวิต แตกต่างจากเป้าหมายที่เวสفالกับเซอร์รี่อ้างว่าเป็นเป้าหมายที่ "ไม่แท้จริง" ซึ่งอธิบายความเป็นวัตถุวิสัยแยกออกจากชีวิตของปัจเจก. การอธิบายความเป็นวัตถุวิสัยที่แยกออกจากชีวิตปัจเจกบุคคลทำให้เกิดความน่าสงสัยเมื่อมองชีวิตจากมุมมองวัตถุวิสัย เช่น การมองชีวิตจากภาพรวมที่เห็นชีวิตตนเองเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์ยุโรป ก็จะทำให้เห็นว่าชีวิตจากมุมมองเช่นนั้นดูเหมือนจะไม่มีมีความเกี่ยวข้องกับชีวิตของนักดนตรีคนหนึ่งที่ยพยายามทุ่มเทเวลาให้กับการฝึกฝนคตินิพนธ์ของโมสาร์ท ถ้าหากมองจากมุมมองวัตถุวิสัย เช่นมองไปที่การทำงานของประสาท ร่างกายและสมองของนักดนตรี ความจริงจังในการฝึกฝนบทเพลงของโมสาร์ทก็เป็นสิ่งที่น่าสงสัย. ความสงสัยนั้นอาจเกิดขึ้นได้ด้วยคำถามหลายคำถามเช่น ทำไมจึงสนใจโมสาร์ทแทนที่จะเป็นคีตกวีคนอื่น? ทำไมจึงต้องฝึกฝนในเมื่อคนอื่นก็เล่นเพลงโมสาร์ทและอาจจะเล่นได้ดีกว่าตนเอง หรือยิ่งกว่านั้นอาจจะมีคนที่บรรเลงบทเพลงของโมสาร์ทได้ไพเราะมากเสียจนตนเองไม่มีทางบรรเลงได้เทียบเท่า ทำไมจึงยังคงพยายามฝึกฝนเพลงของโมสาร์ท? การมองความจริงจังจากวัตถุวิสัยทำให้เกิดความสงสัย. แตกต่างจากการฝึกฝนเพลงของโมสาร์ทเพื่อจะได้ซาบซึ้งในบทเพลงนั้น. ความซาบซึ้งที่เกิดขึ้นกับบทเพลงเป็นสิ่งที่เข้าใจไม่ได้จากมุมมองวัตถุวิสัยและเป็นสิ่งที่สงสัยไม่ได้จากมุมมองวัตถุวิสัย. เวสفالและเซอร์รี่จึงสรุปว่า ตามแนวคิดของเนเกลแล้วเป้าหมายของชีวิตไม่ได้สงสัยได้จากมุมมองวัตถุวิสัยทั้งหมด เมื่อไม่เกิดความสงสัยชีวิตนั้นจึงไม่มีความแอบเสิร์ด

นอกจากนี้เวสفالและเซอร์รี่ยังได้พิจารณาทางออกในการแก้ปัญหาคความแอบเสิร์ด ทั้งสองท่านเห็นว่าท่าทีของเนเกลที่เสนอให้ ดำรงชีวิตกับความแอบเสิร์ดด้วยความรู้สึกเยาะเย้ย

(Irony) ซึ่งการเยาะเย้ยที่เนกลเสนอมาจากการมองชีวิตจากมุมมองวัตถุนิยมแล้วเห็นว่าไม่มีสิ่งใดสำคัญ (เพราะละความเชื่อจากมุมมองอัตลนิยม ทำให้ไม่มีเหตุผลให้เชื่อไปด้วย). เมื่อไม่มีสิ่งใดสำคัญมันจึงไม่สำคัญว่าจะดำเนินชีวิตอย่างไร. เวสฟาลและเซอร์รีเห็นว่าเหตุผลดังกล่าวเป็นการพูดวนไปวนมา (recursive). ดูเหมือนว่าการเยาะเย้ยคือการเลิกสนใจต่อปัญหาเพราะว่าปัญหาความแอบลัวร์ไม่สามารถกำจัดให้หมดไปได้. แต่ถ้าหากพิจารณาแล้วไม่ใช่เพราะว่าปัญหานั้นกำจัดไม่ได้ แต่ปัญหาความแอบลัวร์เกิดขึ้นจากการตั้งปัญหาที่ผิด. เพราะว่ามุมมองที่สงสัยต่อคุณค่าที่ตนเองยึดถือจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อมีความเชื่อว่าเป้าหมายชีวิตเป็นสิ่งที่ถอยออกมาจากความจริงจังกแล้วตั้งข้อสงสัยได้. นอกจากนี้การเยาะเย้ยก็ไม่ได้ต่างไปจากการเหยียดหยัน (Scorn) ที่เนกลปฏิเสธเพราะการเยาะเย้ยก็เป็นทำที่แบบโรแมนติก ที่แสดงถึงความมีศีลันและความรู้สึกที่มนุษย์มีต่อปัญหา. เวสฟาลและเซอร์รีเห็นว่าทางที่จะเลี่ยงความสงสัยจากมุมมองวัตถุนิยมได้ ก็คือการระลึกว่ามุมมองวัตถุนิยมที่ตั้งข้อสงสัยกับเป้าหมายของชีวิตไม่มีสาระสำคัญแก่การดำเนินชีวิต.

3.3.2 ข้อโต้แย้งของควอนติน สมิท

ในบทความของสมิท (Smith, 1991). สมิทโต้แย้งข้อเสนอของเวสฟาลและเซอร์รีว่า ความไม่สงสัยต่อเป้าหมายซึ่งมาจากการหลอมรวมระหว่างชีวิตกับสิ่งที่เป็นเป้าหมายทำให้ไม่เกิดความสงสัยที่ทั้งสองท่านได้เสนอไว้. ข้อเสนอของนักปรัชญาทั้งสองท่านไม่สามารถเป็นข้อโต้แย้งแก่นวนคิดของเนกลได้. ความไม่สงสัยที่เกิดจากการหลอมรวมกับเป้าหมายเป็นเพียงความมั่นคงไม่เปลี่ยนแปลงทางจิตวิทยา (Psychological Immunity) ไม่ใช่ความมั่นคงไม่เปลี่ยนแปลงทางตรรกะ (Logical Immunity). นักดนตรีที่อุทิศชีวิตของตนเองให้กับดนตรีจนไม่สามารถสงสัยต่อคุณค่าของตนไม่ได้หมายความว่าคุณค่าของตนนั้นเป็นสิ่งที่ไม่สงสัยไม่ได้. คุณค่าของตนก็เพียงแต่ไม่ถูกสงสัยโดยนักดนตรีผู้นั้น. ยิ่งไปกว่านั้นสมิทเห็นว่าเวสฟาลและเซอร์รีให้เหตุผลที่ไม่สอดคล้องกัน ในประเด็นแรกที่เห็นว่าเหตุผลไม่สอดคล้องกันก็คือ คนที่หลอมรวมกับเป้าหมายจนไม่สามารถถอยออกมาตั้งคำถามกับความจริงจังกของตนเองไม่ได้ทำให้สรุปได้ว่า การหลอมรวมอันนี้ไม่ได้อ้างหรือให้ความสำคัญกับคุณค่าใดๆ จึงทำให้ไม่มีสิ่งที่จะถูกตั้งข้อสงสัยเมื่อมองจากมุมมองวัตถุนิยม. และอีกประการหนึ่งก็คือผู้ที่เป็อันหนึ่งอันเดียวกับเป้าหมายและผู้ที่ไม่ถือตนเองเป็อันสำคัญไม่ได้กล่าวอ้างถึงคุณค่า. สมิทเห็นว่าความหมายของผู้ที่เป็อันหนึ่งอันเดียวกับเป้าหมายและผู้ที่ไม่ถือตนเองเป็อันสำคัญไม่เกี่ยวข้องกับคุณค่าไม่ได้. ผู้ที่เป็อันหนึ่งอันเดียวกับเป้าหมาย (Integrity) หมายถึงผู้ที่ดำรงชีวิตด้วยคุณค่าของตนเอง (Live by his value) และผู้ที่ไม่

ถือตนเองเป็นสำคัญ (Humanity) หมายถึง ผู้ที่เคารพคุณค่าความเป็นมนุษย์ของผู้อื่น (respect the value of other human beings)

ท้ายที่สุดสมิธโต้แย้งว่าความแอบเสริมที่เนกละเลินมาจากการเห็นว่าความเป็นวัตถุวิสัยของคุณค่าทางจริยศาสตร์และเป้าหมายที่มนุษย์มีให้แกชีวิตเป็นสิ่งที่เป็นไปตามอำเภอใจและไม่จำเป็น. ทั้งที่ความเป็นวัตถุวิสัยของคุณค่าและเป้าหมายอาจจะเป็นไปตามแนวทางนักสัมบูรณ์นิยม (Absolutist) หรือ นักวัตถุวิสัยนิยม (Objectivist) ที่ว่าคุณค่าวัตถุวิสัยของจริยศาสตร์และเป้าหมายของชีวิตเป็นสิ่งที่จำเป็นและมีค่าในตัวเอง (Smith, 1991: 121)

3.3.3 ข้อโต้แย้งของเวสฟาลและเซอร์ริต่อสมิธ

เวสฟาลและเซอร์ริเขียนบทความตอบโต้ข้อเสนอของสมิธว่า ไม่มีความขัดแย้งกันระหว่างการหลอมรวมกับเป้าหมายที่ทำให้ไม่เกิดความสงสัยกับคนที่เป็อันหนึ่งอันเดียวไม่ได้อยู่ในแบบแผนของกล่าวอ้างถึงคุณค่า (Formal Claim of value). เวสฟาลและเซอร์ริกล่าวว่าข้อเสนอของเขาที่ว่า การหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกันแล้วไม่ทำให้เกิดความสงสัยต่อหมายก็คือการไม่อยู่ในแบบแผนของการอ้างถึงคุณค่า. การไม่อ้างถึงคุณค่าก็คือการไม่ให้คุณค่าหรือปฏิเสธว่าสิ่งนั้นมีคุณค่า. ถ้าหากให้คุณค่าแก่เป้าหมายอันนั้นก็เกิดความสงสัยกับคุณค่านั้นได้. แต่ถ้าปฏิเสธคุณค่าอันนั้นก็เท่ากับเป็นการด่วนตัดสินว่าสิ่งนั้นมีคุณค่า. และผู้ที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับเป้าหมายที่สมิธกล่าวว่าจะไม่เกี่ยวข้องกับคุณค่าไม่ได้ เพราะความหมายของผู้ที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับเป้าหมายและผู้ที่ไม่ถือตนเองเป็นสำคัญไม่กล่าวอ้างถึงคุณค่า. เวสฟาลและเซอร์ริโต้แย้งจากความหมายในพจนานุกรมซึ่งสมิธได้อ้างถึงความหมายของคำว่า ผู้ที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับเป้าหมาย (integrity) มีความหมายอื่น เช่น ความไม่บุบสลาย (unbrokenness) หรือความสมบูรณ์ (wholeness) และผู้ที่มีมนุษยธรรม (Humanity) มีความหมายอื่นๆ ด้วยเช่น ความเมตตา (benevolence) ความกรุณา (Kindness) ซึ่งความหมายอื่นเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้องกับคุณค่า.

นอกจากนี้เวสฟาลและเซอร์ริยังโต้แย้งต่อข้อวิจารณ์ว่าความไม่สงสัยต่อเป้าหมายเป็นเพียงความมั่นคงไม่เปลี่ยนแปลงทางจิตวิทยาไม่ใช่ความมั่นคงไม่เปลี่ยนแปลงทางตรรกะ. เวสฟาลและเซอร์ริเห็นว่าประเด็นของพวกเขาไม่ได้อยู่ที่ ความน่าสงสัยต่อเป้าหมายมีความมั่นคงไม่เปลี่ยนแปลงทางตรรกะหรือไม่. แต่พวกเขาต้องการแสดงให้เห็นว่าในวิถีชีวิตที่ดำเนินไปสิ่งใดเป็นความจริง หรือสิ่งใดที่แน่นอนคือความพยายามที่เกิดขึ้นในชีวิต ความสงสัยต่อเป้าหมายนั้นหรือว่าการดำเนินชีวิตด้วยเป้าหมาย เช่นดนตรี. เวสฟาลและเซอร์ริกล่าวว่าประเด็นทั้งหมดที่พวกเขาต้องการเสนอคือทำที่ที่เห็นว่าชีวิตแอบเสริมเป็นเพียงทำที่ที่มาจากความหยิ่งผยอง (Hubris)

แบบวัตถุนิยมแบบโรแมนติก ที่ให้ความสำคัญกับความรูสึกและเชื่อมั่นในคำถามที่เกิดจากภูมิปัญญาของมนุษย์(Wesphal and Cherry,1991: 256)

3.4 ประเมินข้อโต้แย้ง

ประเด็นแรกคือข้อวิจารณ์ของลูเพอร์-ฟอยว่า เนเกลเชื่อว่าเมื่อมองจากมุมมองวัตถุนิยมแล้วคุณค่าและเป้าหมายของชีวิตเป็นสิ่งที่เล็กน้อยเมื่อมองจากมุมมองวัตถุนิยม. จึงเกิดความไม่ลงรอยกันระหว่างมุมมองวัตถุนิยมและมุมมองอัตุนิยม. ทั้งที่แนวคิดจริยศาสตร์แบบอื่นเช่น จริยศาสตร์บรรทัดฐานไม่มีความไม่ลงรอยระหว่างความเป็นวัตถุนิยมและความเป็นอัตุนิยม. จึงเท่ากับว่าเนเกลไม่ได้ให้เหตุผลที่มีน้ำหนักพอที่จะสรุปได้ว่าชีวิตแอบเสรีด. สิ่งที่นำพิจารณาในข้อโต้แย้งนี้ก็คือความเข้าใจของลูเพอร์-ฟอยที่มีต่อเนเกลว่า เนเกลยอมรับไว้ก่อนว่าคุณค่าทุกคุณค่าเท่ากันเมื่อมองจากมุมมองวัตถุนิยมคุณค่าที่เท่ากันทั้งหมดจึงไม่มีความสำคัญในมุมมองวัตถุนิยม. ตามที่ได้กล่าวเอาไว้ในบทที่แล้วว่าความเป็นวัตถุนิยมของเนเกลก็คือการพิจารณาสิ่งใดสิ่งหนึ่งในฐานะวัตถุของการคิด ถ้าหากว่าข้อเสนอของเนเกลที่ว่าชีวิตมนุษย์แอบเสรีดจะน่าเชื่อถือหรือไม่จะต้องประเมินการอ้างเหตุผลเกี่ยวกับข้อเสนอเรื่องวัตถุนิยมด้วย. แต่ลูเพอร์-ฟอยเพียงแต่บอกว่าเนเกลยอมรับความเป็นวัตถุนิยมที่แตกต่างจากจริยศาสตร์บรรทัดฐานเท่านั้น. ในข้อโต้แย้งนี้จะขอแยกวิเคราะห์หรือแยกการวิเคราะห์ออกเป็นสองประเด็นคือ ประเด็นแรกคือเมื่อมองจากมุมมองวัตถุนิยมแล้วคุณค่าเป็นสิ่งที่ไม่มีความสำคัญหรือไม่. ประเด็นที่สองคือข้อเสนอเกี่ยวกับความเป็นวัตถุนิยมของเนเกลมีน้ำหนักมากกว่าจริยศาสตร์บรรทัดฐานหรือไม่?

ในประเด็นแรกที่ว่าเป้าหมายเป็นสิ่งที่ไม่สำคัญเมื่อพิจารณาจากมุมมองวัตถุนิยม. ดังที่ได้กล่าวไว้ในบทที่สองแล้วว่าความแอบเสรีดเกิดขึ้นจากการมองเป้าหมายจากมุมมองวัตถุนิยมแล้วเก็เห็นว่าเป้าหมายนั้นเป็นไปตามอำเภอใจแต่กระนั้นการเห็นว่าเป็นไปตามอำเภอใจก็ไม่ได้ทำให้ชีวิตเล็กที่จะเลือกเป้าหมาย. ดังนั้นสิ่งที่นำพิจารณาก็คือการเป็นว่าเป้าหมายเป็นไปตามอำเภอใจคือการเห็นว่าเป็นเป้าหมายเหมือนกันหมดหรือไม่.

ตามข้อเสนอของเนเกลว่าความจริงจังต่อเป้าหมายใดเป้าหมายหนึ่งของชีวิตคือความจริงจังที่เกิดขึ้นในมุมมองอัตุนิยม. แต่การเห็นว่าเป็นไปตามอำเภอใจที่เกิดขึ้นเมื่อมองเป้าหมายนั้นจากมุมมองวัตถุนิยมมาจากความเข้าใจเรื่องวัตถุนิยมที่เนเกลเสนอไว้ซึ่งก็คือการละออกจากมุมมองเดิมแล้วพิจารณามุมมองอันนั้นในฐานะวัตถุของการมอง. การละออกจากมุมมองอันนี้เท่ากับว่าละทิ้งชะตชะคิตที่เกิดขึ้นในมุมมองวัตถุนิยมด้วย. ตัวอย่างเช่น ความจริงจังต่อการดำเนินชีวิตตามหลักศาสนา. ความจริงจังอันนี้เกิดขึ้นได้ อย่างน้อยที่สุดคนคนนั้นจะต้องเชื่อว่า

ชีวิตที่ดำเนินไปตามคำสอนศาสนาเป็นสิ่งที่สำคัญกว่าการไม่มีศาสนา. แต่การละออกจาก มุมมองอัครวิสัยแล้วพิจารณาชีวิตของตนเองที่ดำเนินไปตามคำสอนของศาสนา ก็เท่ากับละความ เชื่อว่าชีวิตที่มีศาสนาดีกว่าไม่มีศาสนาไปด้วย. เพราะความเชื่อนั้นเป็นทัศนคติที่เกิดขึ้นใน มุมมองอัครวิสัยซึ่งการเปลี่ยนมุมมองเดิมให้เป็นวัตถุก็เท่ากับว่าไม่ได้มองจากจุดยืน (perspective) เดิม. ทัศนคติในมุมมองอัครวิสัยจึงไม่ใช่สิ่งเดียวกันกับภาพความเข้าใจในมุมมอง วัตถุวิสัย เช่นการนึกถึงรถเบรียวตอนที่เรากินมะนาวไม่ได้ทำให้เรารู้สึกถึงรถเบรียว เป็นต้น และ การมองชีวิตที่ดำเนินไปตามคำสอนของศาสนาทำให้เห็นว่าความจริงจั้งทั้งหมดที่เกิดขึ้นไม่มี เหตุผลอื่นเลยนอกจากความเชื่อ. จึงถือได้ว่าการดำเนินชีวิตตามคำสอนของศาสนาเป็นไปตาม อำนาจใจเพราะว่าทั้งๆที่ไม่มีเหตุผลอื่นแต่ก็ยังคงยึดถือเหตุผลนั้น. จากตัวอย่างดังกล่าวจะเห็นได้ ว่าความแอบลึกลับไม่ได้เกิดจากการเห็นว่าเป้าหมายเป็นสิ่งเล็กน้อย. แต่ความแอบลึกลับเกิดจาก การละทัศนคติจากมุมมองอัครวิสัยทำให้ไม่สามารถใช้เหตุผลจากมุมมองอัครวิสัยมาสนับสนุนความ จริงจั้งเมื่อมองความจริงจั้งของชีวิตจากมุมมองวัตถุวิสัย. เมื่อความเป็นไปตามอำนาจใจของ เป้าหมายขึ้นอยู่กับการละออกจากมุมมองอัครวิสัย จึงไม่จำเป็นว่าเมื่อมองเป้าหมายและคุณค่า จากมุมมองวัตถุวิสัยแล้วคุณค่าอันนั้นจะเป็นสิ่งเล็กน้อย. ดังนั้นไม่ว่าลูเพอร์-ฟอยจะยืนยันหรือ ปฏิเสธสมมติฐานว่าคุณค่าเป็นสิ่งเล็กน้อยก็ไม่สามารถโต้แย้งข้อเสนองของเนเกลที่ว่าคุณค่าเป็นไป ตามอำนาจใจ.

ข้อเสนอต่อมาในประเด็นที่ว่าความเป็นวัตถุวิสัยของเนเกลมีน้ำหนักมากกว่าวัตถุวิสัย ของจริยศาสตร์บรรทัดฐานหรือไม่. ลูเพอร์-ฟอยวิจารณ์ว่าเนเกลยอมรับฐานความคิดที่ว่าเมื่อ พิจารณาคุณค่าจากมุมมองวัตถุวิสัยแล้วทุกคุณค่ามีความสำคัญเท่ากัน. จึงทำให้เขาสรุป เกี่ยวกับเนเกลว่า เมื่อคิดว่าทุกคุณค่ามีความสำคัญเท่ากันก็เท่ากับว่าการแสวงหาคุณค่าอื่นทุก ก็เท่ากันไปด้วย. ทั้งที่ความจริงจั้งต่อคุณค่าที่เกิดขึ้นในมุมมองอัครวิสัยคุณค่านั้นมีความสำคัญ จึง เกิดความแอบลึกลับ. ลูเพอร์-ฟอยเสนอว่าแนวคิดของเนเกลดังกล่าวเป็นความเข้าใจทางจริย ศาสตร์ที่แตกต่างจากจริยศาสตร์แบบอื่น. เช่นจริยศาสตร์บรรทัดฐานที่มีเกณฑ์ตัดสินได้ว่าการ กระทำใดๆมีค่าทางจริยธรรมเป็นวัตถุวิสัยหรือไม่. ตัวอย่างเช่น ตามแนวคิดแบบประโยชน์นิยม แล้ว ไม่ใช่ว่าการกระทำทุกการกระทำมีค่าเท่ากันหมด. การกระทำที่มีคุณค่าจะต้องสร้างประโยชน์ หรือให้ความสุขมากที่สุด. ถ้าหากใช้แนวคิดประโยชน์นิยมตัดสินเป้าหมายชีวิตระหว่าง การเป็น อาสาสมัครช่วยเหลือผู้อพยพ กับการมีชีวิตเพื่อสะสมผลงานศิลปะที่ตนเองชื่นชอบ. การเป็น อาสาสมัครช่วยเหลือผู้อื่นย่อมดีกว่าการสะสมงานศิลปะเพื่อตัวเอง. ดังนั้นเป้าหมายชีวิตจึงไม่ เท่ากันทั้งหมดเพราะแต่ละเป้าหมายสามารถจัดระดับความสำคัญของคุณค่าได้.

สำหรับเนกเลแล้วคุณค่าของทุกเป้าหมายไม่จำเป็นต้องเท่ากันเพราะว่าความแอบลอร์ดไม่ได้เกิดจากการยอมรับว่าคุณค่าเป็นสิ่งที่เท่ากัน. แต่เกิดจากการละทัศนคติของมุมมองอัตวิสัยดังที่ได้กล่าวไว้แล้ว. แต่ความเป็นวัตถุวิสัยที่เนกเลเสนอแตกต่างจากความเป็นวัตถุวิสัยทางจริยศาสตร์แบบอื่น. เช่น จริยศาสตร์ของค่านิยมที่ว่ากฎศีลธรรมจะต้องมีความเป็นสากล ซึ่งเท่ากับว่าความเป็นวัตถุวิสัยของคุณค่าทางศีลธรรมของกฎสากลเป็นสิ่งที่แน่นอน แต่สำหรับเนกเลความเป็นวัตถุวิสัยเกิดจากมุมมอง. และไม่มีสิ่งใดมีความเป็นวัตถุวิสัยในตัวของมันเองเพราะว่าความเป็นวัตถุวิสัยเกิดจากการเปรียบเทียบกับมุมมองเดิม. ถ้าหากไม่มีมุมมองที่เป็นวัตถุวิสัยในตัวมันเองแล้ว ความเป็นวัตถุวิสัยของศีลธรรมก็สามารถมองจากมุมมองวัตถุวิสัยได้เช่นกัน. และการมองคุณค่าทางศีลธรรมจากมุมมองวัตถุวิสัยจะเห็นว่าคุณค่าทางศีลธรรมของจริยศาสตร์บรรทัดฐานที่มีแนวทางต่างกันก็ไม่มีเหตุผลสนับสนุนมากไปกว่าการเชื่อว่าคุณค่าทางศีลธรรมว่า มาจากการกระทำที่เป็นไปตามกฎศีลธรรมซึ่งมาจากเหตุผลของบุคคล. หรือการเชื่อว่าคุณค่าทางศีลธรรมมาจากการกระทำที่ทำให้เกิดประโยชน์มากกว่ากัน. ดังนั้นข้อวิจารณ์ต่อความเป็นวัตถุวิสัยทางศีลธรรมของลูเพอร์-ฟอยจึงไม่ขัดกับข้อเสนอเรื่องความเป็นวัตถุวิสัยของเนกเลเพราะว่าคุณค่าของจริยศาสตร์บรรทัดฐานก็ยังสามารถมองจากมุมมองวัตถุวิสัยได้.

นอกจากนี้ที่เนกเลเองก็ไม่ได้ปฏิเสธคุณค่าตามแนวคิดจริยศาสตร์บรรทัดฐาน ซึ่งลูเพอร์-ฟอยวิจารณ์ว่าเนกเลไม่ได้พิสูจน์ว่าจริยศาสตร์บรรทัดฐานเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้ (reduction ad absurdum)²⁰ ประเด็นเกี่ยวกับจริยศาสตร์ที่เนกเลให้ความสนใจก็คือความแตกต่างกันของคุณค่าเมื่อพิจารณาจากมุมมองอัตวิสัยและมุมมองวัตถุวิสัย. เนกเลกล่าวว่า

ความเป็นวัตถุวิสัยคือปัญหาสำคัญของจริยศาสตร์ ไม่ใช่แต่เพียงทฤษฎีเท่านั้นยังเกิดขึ้นในชีวิตด้วย ปัญหาดังกล่าวก็คือเราจะตัดสินใจอย่างไรถ้าหากแนวคิดเรื่องความเป็นวัตถุวิสัยมาใช้คำถามในทางปฏิบัติ คำถามเกี่ยวกับว่า จะต้องทำอย่างไรหรือควรจะต้องการอย่างไร (Nagel 1986: 138)

จริยศาสตร์เกี่ยวข้องกับความเป็นวัตถุวิสัยก็คือการจะตัดสินใจว่าการกระทำหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ต้องการนั้นมีคุณค่าหรือไม่? จะต้องตัดสินใจการกระทำนั้นจากความเป็นวัตถุวิสัย. เช่น ถ้าหากจะตัดสินใจว่าการฆ่าคนเป็นสิ่งที่เหมาะสมหรือไม่จะไม่ได้ตัดสินใจว่าบุคคลผู้นั้นมีความต้องการจะ

²⁰ Objectivity is the central problem of ethics. Not just in theory, but in life. The problem is to decide in what way, if at all, the idea of objectivity can be applied to practical questions question of hat to do or want.

ฆ่าคนหรือไม่. แต่คุณค่าทางศีลธรรมเกิดจากการกระทำนั้นจากมุมมองอัตวิสัยแล้ว เห็นว่าการกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่ตามเกณฑ์จริยศาสตร์แบบใดแบบหนึ่ง แต่เนเกลเห็น ว่า จริยศาสตร์เป็นปัญหาระหว่างความเป็นอัตวิสัยและความเป็นวัตถุวิสัย. เนื่องจาก

การแสวงหาสิ่งที่ดีอย่างไม่ขึ้นอยู่กับการใคร่ครวญใดคนหนึ่งเป็นแง่มุมที่สำคัญสำหรับ
ชีวิตของปัจเจกบุคคล แต่การแสวงหาในชีวิตนั้นถูกกำหนดจากมุมมองของบุคคล เพราะว่า
ชีวิตคือชีวิตของใครคนหนึ่งและคนคนนั้นไม่สามารถดำรงชีวิตจากมุมมองอันเป็นนิ
รันดร์ได้²¹ (Nagel 1979: 205)

ข้อความนี้แสดงให้เห็นว่าการตัดสินใจกระทำด้วยคุณค่าจากวัตถุวิสัยเพียงอย่างเดียวจะเป็น การละเลยความสำคัญของความต้องการจากมุมมองอัตวิสัย เช่น หมอคนหนึ่งต้องรักษาผู้ที่ได้รับ อุบัติเหตุซึ่งคนไข้คนนี้ได้กลับแก่หลังหมอคนนี้ได้ไว้ในวัยเด็กอย่างไม่อาจจะให้อภัยได้ .แต่การ กระทำที่ดีก็คือควรจะรักษาชีวิตของคนป่วย. แต่ถ้าหากรักษาก็เท่ากับว่าความทรงจำที่ฝังใจของ หมอผู้นั้นไม่มีความสำคัญ. จึงเท่ากับว่าการกระทำที่ดีอาจจะไม่ใช่การกระทำที่อยากจะทำ เนเกล พยายามชี้ให้เห็นคุณค่ากับความต้องการอาจจะไม่เป็นไปในทางเดียวกัน. และจากประเด็น ดังกล่าวนำไปสู่ข้อสรุปว่าชีวิตที่ดีอาจจะไม่ใช่ชีวิตที่ต้องการก็ได้. สิ่งที่เนเกลเสนอจึงเป็นการ พยายามทำให้ความต้องการจากมุมมองอัตวิสัยไปด้วยกันได้กับคุณค่าในทางวัตถุวิสัยดังที่ได้ กล่าวไว้แล้วว่าศีลธรรมสามารถลดความแอบเสริมที่เกิดขึ้นกับชีวิตได้ .แต่ในทางเดียวกันการ ตัดสินคุณค่าซึ่งเป็นการพิจารณาจากมุมมองวัตถุวิสัยจะต้องไม่ละทิ้งทัศนคติจากมุมมองอัตวิสัย ด้วย. ดังนั้นเนเกลจึงไม่ได้ขัดแย้งกับจริยศาสตร์บรรทัดฐาน และในทางเดียวกันลูเพอร์-ฟอยเองก็ ไม่ได้พิสูจน์ว่า การที่เนเกลเห็นว่าคุณค่าจะต้องมาจากความต้องการเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้.

ประเด็นต่อมาของลูเพอร์-ฟอยก็คือข้อวิจารณ์ต่อท่าทีวิมตินิยมทางคุณค่าของเนเกล. ลู เพอร์-ฟอยวิเคราะห์ว่าท่าทีของวิมตินิยมทางคุณค่าของเนเกลไม่แตกต่างจากการอ้างเหตุผลที่เน เกลเคยปฏิเสธ. เหตุผลนั้นก็คือ คุณค่าเป็นสิ่งที่น่าสงสัยเนื่องจากมันไม่เป็นเหตุผลสนับสนุนใน ตัวเอง แต่ข้อสังเกตดังกล่าวเป็นความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนต่อข้อเสนอของเนเกล. ดังที่กอร์ดอร์น ย้ำหลายครั้งว่าเนเกลไม่ได้เสนอว่าคุณค่าเป็นสิ่งที่น่าสงสัยเพราะว่าหาเหตุผลสนับสนุนไม่ได้. เพราะเนเกลได้โต้แย้งไว้แล้วว่าคุณค่าที่เกิดขึ้นในชีวิตสามารถเป็นเป้าหมายในตัวเองได้. อย่างเช่น

21

The pursuit of what seems impersonally best may be an important aspect of individual life, but its place in that life must be determined from a personal standpoint, because life is always the life of a particular person, and cannot be lived *sub specie aeternitatis*.

การพยายามมีชีวิตที่มีความสุข ไม่ว่าจะความสุขจะหมายถึงอะไรความสุขนี้ก็ไม่ต้อง
 แสวงหาเพื่อจุดมุ่งหมายอื่น. ความน่าสงสัยของเป้าหมายเกิดจากความ เป็นไปตามอำเภอใจซึ่งก็
 คือการไม่มีเหตุผลอื่นนอกจากเหตุผลจากมุมมองอัตวิสัย. แม้กอร์ดอนและสมิทเห็นว่าเนเกลไม่ได้
 ให้เหตุผลไว้ชัดเจนว่าความเป็นไปตามอำเภอใจคืออะไร. แต่ถ้าหากพิจารณาตามข้อเสนอของ
 มุมมองอัตวิสัยและมุมมองวัตถุวิสัยแล้วจะเห็นได้ว่า ความเป็นไปตามอำเภอใจก็คือเหตุผลจากม
 มุมมองอัตวิสัยที่ไม่สามารถเป็นเหตุผลของเป้าหมายนั้นเมื่อพิจารณาจากมุมมองวัตถุวิสัย. ไม่ใช่
 เพราะเหตุผลอันนั้นนำมาสนับสนุนเป้าหมายไม่ได้. แต่เป็นเพราะว่าเมื่อมองเป้าหมายนั้นจาก
 มุมมองวัตถุวิสัยแล้วก็จะละเหตุผลจากมุมมองวัตถุวิสัยไปด้วย. ดังนั้นเมื่อมองเป้าหมายจาก
 มุมมองวัตถุวิสัยเหตุผลที่สนับสนุนการกระทำ (ซึ่งเป็นเหตุผลสนับสนุนในตัวเองได้) เป็นสิ่งที่ขึ้นอยู่กับ
 กับมุมมองอัตวิสัยทั้งหมด. เช่น มุ่งมั่นที่จะเรียนปรัชญา เหตุผลว่าชอบวิชาปรัชญาซึ่งเป็นเหตุผล
 จากมุมมองอัตวิสัยก็สามารถสนับสนุนความตั้งใจที่จะเรียนปรัชญาได้. แต่สิ่งที่ทำให้สิ่งที่ทำให้การ
 เลือกเรียนปรัชญาเป็นไปตามอำเภอใจเมื่อมองจากมุมมองวัตถุวิสัยก็คือ เหตุผลที่สนับสนุน
 เป้าหมายนั้นไม่มีความเป็นวัตถุวิสัย แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าคุณค่าหรือเป้าหมายที่ชีวิต
 แสวงหาไม่มีความเป็นวัตถุวิสัย. เพราะว่าเป็นวัตถุวิสัยเป็นระดับของการเปรียบเทียบ
 มุมมองดังที่เสนอไว้แล้ว. การเรียนปรัชญาเพื่อแก้ไขปัญหาความยุติธรรมในสังคมมีความเป็นวัตถุ
 วิสัยมากกว่าการเรียนเพราะว่าชอบเนื่องจากความสำคัญของการเรียนขึ้นอยู่กับคนที่จะได้รับผล
 ของการเรียนปรัชญาซึ่งไม่ใช่แค่ความชอบของใครคนใดคนหนึ่ง. แต่การเรียนปรัชญาเพื่อแก้
 ปัญหาความยุติธรรมยังมีความเป็นวัตถุวิสัยน้อยกว่าการเรียนปรัชญาเพื่อแสวงหาคคุณค่าในการ
 ดำรงชีวิตอย่างกลมกลืนกับโลกเป็นต้น. ดังนั้นข้อโต้แย้งที่ว่าเนเกลไม่ได้อธิบายความเนเกลไปตาม
 อำเภอใจก็ไม่ได้ทำให้ข้อเสนอของเนเกลผิด. เพราะว่าเป็นไปตามอำเภอใจสามารถอธิบาย
 จากมโนทัศน์เรื่องมุมมองอัตวิสัยและมุมมองวัตถุวิสัยได้โดยที่ไม่ขัดกับข้อเสนอทั้งหมดของเนเกล.

ประเด็นต่อมาคือข้อโต้แย้งของเวสฟาลและเซอร์รีที่มีต่อเนเกล. ประเด็นของเวส
 ฟาลและเซอร์รีก็คือ ชีวิตที่จริงจังต่อเป้าหมายอย่างแท้จริงจะหลอมรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับ
 เป้าหมายนั้นจนไม่สามารถถอยออกมาตั้งข้อสงสัยกับความจริงจังแก่เป้าหมายในชีวิตได้. ประเด็น
 ของเวสฟาลและเซอร์รีถูกโต้แย้งจากสมิทว่า เป็นเพียงความมั่นคงไม่เปลี่ยนแปลงทางจิตวิทยาแม้
 เวสฟาลและเซอร์รีจะตอบได้ว่าเขาต้องการแยกให้เห็นว่าในชีวิตที่ดำเนินไปสิ่งใดคือความเป็นจริง
 สิ่งใดคือความพยายาม. ความเป็นจริงคือชีวิตดำเนินไปด้วยเป้าหมาย การตั้งข้อสงสัยต่างหากคือ
 ความพยายามที่มีให้แกชีวิต. แต่ข้อโต้แย้งของเวสฟาลและเซอร์รีก็ไม่ได้หักล้างข้อวิจารณ์ของส
 มิท. เพราะว่าเป็นความไม่สงสัยต่อเป้าหมายของการหลอมรวมชีวิตและเป้าหมาย มาจากการไม่เกิด

ความสงสัย. ไม่ได้หมายความว่าเป้าหมายนั้นเป็นสิ่งที่สงสัยไม่ได้. และถ้าหากพิจารณาจากแนวคิดของเนเกลแล้ว เนเกลเสนอว่าความสงสัยที่เกิดจากมุมมองวัตถุวิสัยเกิดขึ้นจากจิตสำนึกของมนุษย์. และความเป็นวัตถุวิสัยก็คือจิตสำนึกที่มองเห็นตัวเองเป็นวัตถุของการคิด. ข้อเสนอของเนเกลก็อ้างถึงความเป็นจริงของมนุษย์เช่นกัน. และข้อเสนอของเวสฟาลและเซอร์รีก็ไม่ได้โต้แย้งสิ่งที่เนเกลอ้างว่าเป็นธรรมชาติของมนุษย์. นอกจากนี้การอ้างถึงความจริงจังกับ ศิลปะวิทยาศาสตร์ และศาสนาว่าเป็นความจริงจังที่ไม่สามารถถอยออกมาเพื่อตั้งข้อสงสัยต่อเป้าหมายนั้นพร้อมกับมีความจริงจังในเวลาเดียวกัน ก็ไม่ได้ขัดแย้งกับทางออกของความแอบเสิร์ทที่เนเกลเสนอไว้ในหนังสือ The View from Nowhere เวสฟาลและเซอร์รียกตัวอย่างดนตรีเพื่อจะบอกว่าคนที่กำลังเล่นดนตรีและมีใจจดจ่อกับดนตรีจะไม่เกิดมุมมองวัตถุวิสัย. ในบทที่ 2 ส่วนที่ 2.8 ผู้วิจัยได้กล่าวถึงทางออกหนึ่งใน The View from Nowhere หน้า 222-223 ว่าประสบการณ์ที่หลอมรวมผู้มองกับสิ่งที่ถูกมองเข้าด้วยกันจะไม่เกิดมุมมองวัตถุวิสัย. แต่เนเกลก็วิเคราะห์ให้เห็นว่าประสบการณ์ดังกล่าวไม่ได้เกิดขึ้นทุกขณะของชีวิต. นักดนตรีที่ขึ้นขอบบพเพลงของโมสาร์ทและฝึกซ้อมทุกคนก็ไม่ได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับบพเพลงอันนั้นตลอดทั้งชีวิต. ความหลอมรวมกับเป้าหมายไม่ได้กำจัดมุมมองวัตถุวิสัยเพียงแต่ทำให้ไม่เกิดความสงสัยเท่านั้น แต่ก็หยุดความสงสัยจากมุมมองวัตถุวิสัยได้เพียงชั่วขณะเท่านั้น.

ส่วนข้อโต้แย้งของสมิธที่ว่าคุณค่าและเป้าหมายที่มองจากมุมมองวัตถุวิสัยอาจจะมีคุณค่าในตัวเองและเป็นสิ่งจำเป็นก็ได้. เนเกลไม่ได้แสดงให้เห็นว่าคุณค่าและเป้าหมายกลายเป็นสิ่งที่เ็นไปตามอำเภอใจและไม่จำเป็นได้อย่างไร. ข้อโต้แย้งนี้วิเคราะห์ได้เป็นสองประเด็นคือ ความเป็นวัตถุวิสัยของคุณค่า และการมีมุมมองวัตถุวิสัย. ตามแนวคิดของเนเกลที่เสนอในหนังสือ The View From Nowhere แล้วปัญหาทางปรัชญาเกิดขึ้นจากมุมมองวัตถุวิสัยไม่ได้รวมเอาความเข้าใจจากมุมมองอัตวิสัย. เนเกลได้แสดงให้เห็นว่ามุมมองวัตถุวิสัยให้ความเข้าใจเฉพาะที่ไม่สามารถเข้าใจได้จากมุมมองวัตถุวิสัย. เช่น ปรัชญาการณทางจิตที่รู้สึกถึงความเป็นอะไรบางอย่างซึ่งเข้าใจได้เฉพาะมุมมองอัตวิสัย. หรือการมีอิสรภาพในการเลือกและตัดสินใจแต่เมื่อมองจากมุมมองวัตถุวิสัยแล้วเหตุการณ์ของการเลือกถูกอธิบายด้วยสาเหตุทางกายภาพ. ความเป็นวัตถุวิสัยที่สมิธเสนอว่าเป้าหมายจำเป็นและมีคุณค่าในตัวเอง จึงเป็นการอธิบายหนึ่งให้เห็นว่าทัศนคติที่เกิดจากมุมมองอัตวิสัยไม่สำคัญ ซึ่งข้อเสนอนี้เป็นสิ่งที่เนเกลพยายามโต้แย้งว่ามุมมองอัตวิสัยมีความสำคัญไม่แพ้มุมมองวัตถุวิสัย. และการมีมุมมองวัตถุวิสัยสำหรับเนเกลแล้ว การมีมุมมองวัตถุวิสัยเกิดจากจิตสำนึกของมนุษย์. ความสงสัยต่อเป้าหมายและการเห็นว่าเป้าหมายนั้นเป็นไปตามอำเภอใจไม่ได้มาจากการยอมรับคุณค่าเชิงวัตถุวิสัยแบบหนึ่ง. แต่ความสงสัยแก่เป้าหมาย

เกิดขึ้นจากการละทิ้งศนคติในมุมมองอติวิสัย. การละทิ้งศนคติจากมุมมองอติวิสัยทำให้เป็นการ
 ละเหตุผลของเป้าหมายนั้นไปด้วย. เพราะว่าความจริงจึงต่อเป้าหมายเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจาก
 มุมมองอติวิสัย. แม้กระทั่งตัวอย่างนักดนตรีของเวสฟาและเซอร์ริการหลอมรวมเป็นอันหนึ่งอัน
 เดียวกับเป้าหมายก็คือมุมมองอติวิสัยที่ไม่เกิดการถอยออกมาตั้งข้อสงสัยต่อเป้าหมาย. จึงเท่ากับ
 ว่าชีวิตที่หลอมรวมกับเป้าหมายก็คือมุมมองอติวิสัยแบบหนึ่ง. และเท่ากับว่าไม่ว่าจะเกิดความ
 สงสัยต่อเป้าหมายหรือไม่ชีวิตก็จะต้องมีมุมมองอติวิสัย. เมื่อชีวิตต้องมีมุมมองอติวิสัยคุณค่าวัตถุ
 วิสัย ไม่ว่าจะ เป็นแบบที่สมิธใช้ได้แย่งหรือแบบที่เนเกลเสนอ คุณค่าวัตถุวิสัยทั้งสองแบบไม่ได้รวม
 เอาที่ศนคติจากมุมมองอติวิสัยไว้ด้วย. ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่จะไม่มีความไม่ลงรอยระหว่าง
 มุมมองอติวิสัยและมุมมองวัตถุวิสัย

ประเด็นสุดท้ายของข้อโต้แย้งที่มีต่อเนเกลก็คือความหมายของความแอบเสิร์ด. ลูเพอร์-
 พอยโต้แย้งว่าความแอบเสิร์ดที่เกิดจากความไม่ลงรอยกันระหว่างความจริงจึ่งกับความเป็นจริง
 ของเนเกลแคบเกินไป. ส่วนกอร์ดอนโต้แย้งว่าความไม่ลงรอยระหว่างความจริงจึ่งกับความเป็นจริง
 ดังกล่าวเกิดขึ้นในความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับโลกไม่ได้เกิดจากความสามารถของจิตสำนึก
 มนุษย์. ลูเพอร์-พอยอ้างเหตุผลว่านัยยะอื่นของความแอบเสิร์ดเช่น ความน่าหัวเราะ และการไร้
 ความหมาย ไม่ได้เป็นไปตามข้อเสนอนของเนเกลว่าคุณค่าเป็นสิ่งที่ยึดถือไม่ได้เพราะคุณค่านั้นเป็น
 สิ่งที่น่าสงสัย. แต่ถ้าหากพิจารณาตามข้อเสนอนของเนเกลแล้ว เนเกลแยกแยะระหว่างความแอบเสิร์ดที่
 เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันกับความแอบเสิร์ดในเชิงปรัชญา. ซึ่งความแอบเสิร์ดในเชิงปรัชญาเกิดขึ้น
 จากความจริงจึ่งต่อเป้าหมายในชีวิตไม่ลงรอยกับความเข้าใจต่อชีวิตตนเองเมื่อมองจากมุมมอง
 วัตถุวิสัย. แต่ความแอบเสิร์ดในชีวิตประจำวันเป็นสถานการณ์ที่ความจริงจึ่งไม่ลงรอยกับความ
 เป็นจริง ซึ่งจะเป็นสถานการณ์ใดก็ได้. เช่น นักโทษที่ฆ่าตัวตายก่อนวันรับโทษประหาร ความแอบ
 เสิร์ดในชีวิตประจำวันไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับมุมมองวัตถุวิสัยและมุมมองอติวิสัย. แต่ขึ้นอยู่กับ
 เกณฑ์ที่จะอธิบายสถานการณ์นั้นๆ ว่าความจริงจึ่งขัดกับความเป็นจริงหรือไม่. แต่ความแอบเสิร์ด
 ที่เกิดขึ้นในชีวิตซึ่งเนเกลเรียกว่าความแอบเสิร์ดในแง่ปรัชญาเป็นความไม่ลงรอยที่หลีกเลี่ยงไม่ได้.
 เพราะว่าภาพของชีวิตที่ขัดกันอันนั้นเป็นชีวิตของตนเอง. และลูเพอร์-พอยวิเคราะห์แง่มุมของ
 ความแอบเสิร์ดที่ว่าเป็นความไร้ความหมาย. ซึ่งลูเพอร์-พอยจำแนกออกเป็นสามประเด็นย่อยคือ
 ความเข้าใจไม่ได้ ความสูญเปล่า และความไร้จุดหมาย. ลูเพอร์-พอยอธิบายว่านัยยะของความไร้
 ความหมายเหล่านี้ถูกอธิบายด้วยความสัมพันธ์กับเป้าหมายที่ตั้งไว้. เช่น ความเข้าใจไม่ได้ก็คือไม่
 เป็นไปตามระเบียบแบบแผนของจุดหมาย ความสูญเปล่าคือการไม่สามารถบรรลุเป้าหมาย และ
 ความไร้จุดหมายคือไม่มีเป้าหมาย. ถ้าหากความหมายของความแอบเสิร์ดเป็นดังที่ลูเพอร์-พอย

จำแนก เท่ากับว่าการจะตัดสินความแอบเสิร์ดของชีวิตจะต้องประเมินว่าความจริงจังหรือคุณค่าอันนั้นเป็นไปตามเป้าหมาย หรือดำเนินไปอย่างไร้จุดหมายหรือไม่. แต่เนเกลได้ปฏิเสธไว้ในบทความ The Absurd แล้วว่าความไม่ลงรอยที่ทำให้เกิดความแอบเสิร์ดไม่ใช่การละม่อมองเฉพาะแล้วประเมินจากเกณฑ์ใดเกณฑ์หนึ่งว่าความจริงจังกับความเป็นจริงลงรอยกันหรือไม่ เช่นเดียวกับที่ประเมินสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน.

มันไม่ได้เป็นดังที่ว่า ข้อตัดสิน(ของความแอบเสิร์ด)เชิงปรัชญา ขึ้นอยู่กับเกณฑ์ความขัดแย้งอื่นซึ่งทำให้ข้อตัดสินนั้นเป็นส่วนที่เพิ่มเติมจากกรณีทั่วๆไป มันต่างจากกรณีเหล่านั้นเพราะมันเปรียบเทียบความแตกต่างของความจริงจังในชีวิตกับบริบทที่ใหญ่กว่า ซึ่งไม่สามารถหาเกณฑ์ได้ แทนที่จะเป็นบริบทของทางเลือกอื่น หรือเกณฑ์ใหญ่กว่าอันอื่นซึ่งจะนำมาใช้เปรียบเทียบ²² (Nagel 1971: 722)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่าความแอบเสิร์ดที่เกิดขึ้นกับความจริงจังของชีวิตซึ่งเนเกลถือว่า มีนัยยะทางปรัชญาไม่ได้เกิดจากการมองว่า ชีวิตเป็นไปตามเกณฑ์ของความหมายหรือไม่. แต่ความแอบเสิร์ดเกิดจากความไม่ลงรอยระหว่างความจริงจังในชีวิตกับความเข้าใจต่อชีวิตเมื่อมองชีวิตตนเองจากมุมมองวัตถุวิสัย. ดังนั้นข้อเสนอกเกี่ยวกับความหมายของความแอบเสิร์ดจึงไม่ได้แคบเกินไปสำหรับความหมายแ่งมุมอื่นดังที่ลูเพอร์-พอยต์แย้ง. เพราะว่าเนเกลแยกความแอบเสิร์ดที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันกับความแอบเสิร์ดที่มีนัยยะทางปรัชญา. และนอกจากนี้ ความหมายอื่นๆของความแอบเสิร์ดนอกจากความเข้ากันไม่ได้(ซึ่งเป็นความหมายในแง่ที่เนเกลเสนอ). เช่น ความน่าหัวเราะ การไร้ความหมาย การจะตัดสินความแอบเสิร์ดในแง่มุมทั้งสองได้จะต้องอาศัยเกณฑ์อื่นเพื่อจะตัดสินว่า สถานการณ์นั้นน่าหัวเราะหรือไม่. เช่น กรณีที่ชายคนหนึ่งพยายามพึ่งประตูเข้าไปในบ้านที่มีกำแพงเพียงสามด้าน สถานการณ์ดังกล่าวจะไม่น่าหัวเราะถ้าบังเอิญที่เราเดินไปเห็นว่า สถานการณ์ดังกล่าวเป็นฉากหนึ่งของการแสดงที่กำลังถ่ายทำอยู่. การเห็นว่าสถานการณ์นั้นเป็นฉากหนึ่งของละครหรือเรื่องที่เกิดขึ้นจริงก็เป็นคนละเกณฑ์ที่จะตัดสินว่าการพึ่งประตูเพื่อเข้าไปในบ้านที่มีกำแพงสามด้านน่าหัวเราะหรือไม่. และกรณีของการไร้ความหมายก็ดังที่กล่าวไว้แล้วว่าขึ้นอยู่กับการอธิบายสถานการณ์นั้นกับความหมาย. จึงเท่ากับว่า

22

This is not so, however, for the philosophical judgment depends on another contrast which makes it a natural extension from more ordinary cases. It departs from them only in contrasting the pretensions of life with a larger context in which no standards can be discovered, rather than with a context from which alternative, overriding standards may be applied.

แง่มุมอื่นของความแอบเสิร์ดที่ลูเพอร์-ฟอยยกขึ้นมาก็เป็นความไม่ลงรอยแบบหนึ่ง. ซึ่งความไม่ลงรอยอันนั้นมาจากเกณฑ์ที่ใช้ตัดสินสถานการณ์นั้นๆว่าเป็นไปตามเกณฑ์ของความน่าหัวเราะหรือการไร้ความหมายหรือไม่. ข้อโต้แย้งเรื่องความหมายของลูเพอร์-ฟอยจึงไม่ได้หักล้างความหมายของความแอบเสิร์ดที่เนเกลเสนอว่าความแอบเสิร์ดคือความไม่ลงรอยระหว่างมุมมองวัตถุวิสัยและมุมมองอัตวิสัย.

ข้อโต้แย้งของกอร์ดอนที่ว่าความแอบเสิร์ดเกิดขึ้นในความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับโลกไม่ได้เกิดจากจิตสำนึกมนุษย์. กอร์ดอนวิจารณ์ข้อเสนอของเนเกลเกี่ยวกับความเป็นไปตามอำเภอใจว่า ความเป็นไปตามอำเภอใจมีนัยยะของความไม่จำเป็นและความเฉพาเจาะจง. แต่ในข้อโต้แย้งข้างต้นเกี่ยวกับความเป็นไปตามอำเภอใจผู้วิจัยได้เสนอไว้แล้วว่าความเป็นไปตามอำเภอใจไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับความไม่จำเป็นของเหตุผลสนับสนุนเป้าหมาย. เพราะความเป็นไปตามอำเภอใจเกิดขึ้นจากทัศนคติของความจริงจังที่เกิดขึ้นในมุมมองอัตวิสัย ไม่ได้เป็นเหตุผลให้ตัดสินความจริงจังเมื่อมองเป้าหมายหรือชีวิตตนเองจากมุมมองวัตถุวิสัย²³ อีกประเด็นหนึ่งที่ว่าความเป็นไปตามอำเภอใจคือการมีความจริงจังเฉพาะกับเป้าหมายนั้นจึงเป็นไปตามอำเภอใจ. โดยกอร์ดอนยกตัวอย่างซิสซีฟัสมาได้แย้งว่าสถานการณ์ของซิสซีฟัสยังคงแอบเสิร์ดแม้ว่าซิสซีฟัสจะเห็นหินขึ้นภูเขาอีกชั้น. แต่ข้อโต้แย้งต่อประเด็นที่กอร์ดอนยกมานี้ก็เป็นเช่นเดียวกันกับความไม่จำเป็นที่เสนอไว้ก่อนหน้าว่า ความเป็นไปตามอำเภอใจสามารถอธิบายโดยไม่ได้มาจากความไม่จำเป็นและความเฉพาเจาะจงก็ได้. และถ้าหากพิจารณาจากข้อความที่เนเกลเขียนถึงความไม่จำเป็นและความเฉพาเจาะจงว่า

เมื่อเรามองตนเองจากภายนอกแล้วเห็นว่าความไม่จำเป็นและความเฉพาเจาะจงของเป้าหมายและการแสวงหาของเราชัดเจนขึ้น แต่กระนั้นเมื่อเราใช้มุมมองนี้(มองเป้าหมายในชีวิต)และระลึกว่ามันเป็นไปตามอำเภอใจแต่มันก็ไม่ได้ทำให้เราผละออกจากการมีชีวิต นั่นเองที่ทำให้เกิดความแอบเสิร์ด²⁴ (Nagel 1971: 720)

²³ ดังตัวอย่างของการนึกถึงความอยากทานไอศกรีมที่เกิดขึ้นเมื่อวาน การนึกถึงความอยากที่เกิดขึ้นกับคนเมื่อวานนี้เป็นการมองตัวเองจากมุมมองวัตถุวิสัย เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเองเมื่อวานนี้คือวัตถุของการคิด แต่เมื่อนึกถึงความอยากที่เกิดขึ้นเมื่อวานนี้ มุมมองอัตวิสัยทำให้เพียงระลึกถึงความอยากของเมื่อวานนี้เท่านั้น มุมมองอัตวิสัยไม่ได้เกิดความอยากเหมือนเมื่อวาน(เพราะนึกถึงเรื่องเกี่ยวกับเมื่อวาน)

²⁴ When we see ourselves from outside, and all the contingency and specificity of our aims and pursuits become clear. Yet when we take this view and recognized what we do as arbitrary, it does not disengage us from life, and there lies our absurdity.

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่าเนเกลกล่าวถึงความไม่จำเป็นและความเฉพาะเจาะจงก่อนที่จะกล่าวถึงการละลึกว่าเป้าหมายและสิ่งที่ชีวิตแสวงหาเป็นไปตามอำเภอใจ. แต่ถ้าหากวิเคราะห์จากข้อความข้างต้นจะสรุปทันทีไม่ได้ว่า ความไม่จำเป็นและความเฉพาะเจาะจงที่ชัดเจนขึ้นเมื่อพิจารณาจากมุมมองวัตถุนิยมจะทำให้ระลึกได้ว่าเป้าหมายและการแสวงหาในชีวิตเป็นไปตามอำเภอใจ. และกอร์ดอนก็ไม่ได้อธิบายเพิ่มว่าความไม่จำเป็นและความเฉพาะเจาะจงทำให้ระลึกว่าเป้าหมายเป็นไปตามอำเภอใจได้อย่างไร(เพราะกอร์ดอนใช้ความไม่เชื่อมโยงกันตรงนี้เป็นข้อโต้แย้งเพื่อนำไปสู่ข้อเสนองานของเขาเอง). แต่ด้วยความไม่เชื่อมโยงกันระหว่างความไม่จำเป็นและความเฉพาะเจาะจงกับความเป็นไปตามอำเภอใจนี้เนเกลอาจจะมีคำอธิบายอื่นเพื่อสนับสนุนความเป็นไปตามอำเภอใจ. ซึ่งความเป็นไปตามอำเภอใจเกิดขึ้นจากทัศนคติของความจริงจังที่เกิดขึ้นในมุมมองอัตนัย ไม่ได้เป็นเหตุผลให้ตัดสินใจความจริงจังเมื่อมองเป้าหมายหรือชีวิตตนเองจากมุมมองวัตถุนิยม. ดังที่ผู้วิจัยได้เสนอไว้ข้างต้นก็เป็นหนึ่งในคำอธิบายความเป็นไปตามอำเภอใจ และทำให้กอร์ดอนสรุปไม่ได้ว่าความเป็นไปตามอำเภอใจมาจากการเชื่อว่าเป้าหมายเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นและเฉพาะเจาะจง.

อย่างไรก็ดีข้อวิจารณ์ต่อกอร์ดอนข้างต้นยังไม่ได้ปฏิเสธข้อเสนองานของกอร์ดอนว่าความแอบเสิร์ดเกิดขึ้นจากความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับโลก. แต่ข้อวิจารณ์ดังกล่าวเป็นการโต้แย้งต่อประเด็นที่กอร์ดอนจะวิจารณ์เหตุผลที่เนเกลเสนอแล้วนำไปสู่ข้อสรุปของตัวเอง. และเนเกลมีท่าทีชัดเจนว่าไม่เห็นด้วยกับข้อสรุปว่าความแอบเสิร์ดได้เกิดจากมนุษย์แต่เกิดขึ้นระหว่างมนุษย์กับโลกเนเกลให้ข้อเสนอว่าถ้าหากเงื่อนไขของความเป็นไปในโลกนี้เปลี่ยนแปลงไปมนุษย์ชีวิตมนุษย์ก็จะไม่แอบเสิร์ด (Nagel 1971: 721). แต่กอร์ดอนโต้แย้งเนเกลด้วยการยกตัวอย่างที่แสดงว่าถ้าหากเงื่อนไขของโลกเปลี่ยนแปลงไปชีวิตความจริงจังก็จะเป็นไปตามอำเภอใจเช่นตัวอย่าง ถ้าหากเราไม่มีร่างกายทางกายภาพความกังวลเกี่ยวกับร่างกายก็จะไม่เกิดขึ้น. กอร์ดอนจึงเสนอว่าความแอบเสิร์ดเกิดขึ้นจากความเป็นจริงของโลกไม่สนองตอบต่อความจริงจังของมนุษย์. มนุษย์พยายามแสวงหาความหมายให้กับชีวิตตนเอง. แต่ในความเป็นจริงแล้วมนุษย์ไม่สามารถหาคำตอบให้กับการแสวงหาความหมายอันนั้นได้. ซึ่งการไม่สามารถแสวงหาคำตอบเป็นไปตามข้อเสนอของกามูส์ว่า

โลกนี้ไร้เหตุผลด้วยตัวของมันเองนั่นคือทั้งหมดที่จะพูดได้ แต่ความแอบเสิร์ดคือการเผชิญหน้าระหว่างความไร้เหตุผลนี้กับการเรียกร้องความกระจ่างชัดที่ก็ก้องอย่าง

รุนแรงภายในจิตใจของมนุษย์ ความแอบเสิร์ดขึ้นอยู่กับมนุษย์เช่นเดียวกับโลกนี้
(Camus 2000: 98).²⁵

แต่ถ้าหากพิจารณาจากข้อความข้างต้นแล้ว ข้อเสนอของเนเกลดูเหมือนจะเป็นข้อโต้แย้งต่อข้อความนี้ได้ เนเกลไม่เห็นด้วยกับข้อความข้างต้นเพราะว่าถ้าหากโลกมีเงื่อนไขที่เปลี่ยนแปลงไปก็ จะไม่มีความแอบเสิร์ด. ถ้าหากว่ามนุษย์ดำรงชีวิตอยู่ในโลกที่สามารถหาความหมายได้ข้อเสนอของกามูส์ที่กอร์ดอนเห็นด้วยนั้นก็สรุปว่าชีวิตแอบเสิร์ดไม่ได้. เพราะไม่มีความไม่ลงรอยกันระหว่างความจริงจ้งกับความเป็นจริง. หรือถ้าหากว่ามนุษย์ไม่เคยเรียกร้องความกระจ่างชัดหรือพยายามหาความหมายชีวิตมนุษย์ก็จะไม่แอบเสิร์ดเช่นกัน. แต่ประเด็นที่กอร์ดอนยกขึ้นมาว่าความแอบเสิร์ดเกิดขึ้นจากมนุษย์เผชิญหน้ากับความเป็นจริงของโลกหรือว่าเกิดจากมนุษย์เพียงอย่างเดียวก็เป็นประเด็นที่น่าพิจารณาว่า ความแอบเสิร์ดเกิดขึ้นภายในตัวมนุษย์หรือไม่. แต่ผู้วิจัยเห็นว่า ทั้งเนเกลและกอร์ดอนถูกต้องเพียงบางส่วน. เพราะว่าข้อเสนอของเนเกลที่ว่าความแอบเสิร์ดเกิดขึ้นจากมนุษย์เป็นการละเลยความเป็นจริงของโลก. และเนเกลเองก็เสนอว่า มุมมองวัตถุวิสัยให้ความเข้าใจว่ามุมมองเดิมเป็นส่วนหนึ่งของความเป็นจริงที่ใหญ่กว่า. และมนุษย์เองก็เป็นส่วนหนึ่งของโลก. ดังนั้นการมองชีวิตตนเองจากมุมมองวัตถุวิสัยจึงไม่ใช่เพียงการมองชีวิตของตนเองเพียงอย่างเดียว. แต่การมองชีวิตจากมุมมองวัตถุวิสัยเป็นการมองเห็นว่าชีวิตตนเองเป็นส่วนหนึ่งของโลกนี้. และข้อเสนอของกอร์ดอนก็วางอยู่บนความไม่ลงรอยกันที่ไม่จำเป็นเพราะว่าโลกนี้อาจจะเป็นอย่างอื่นที่สอดคล้องกับความต้องการแสวงหาความหมายของมนุษย์ก็ได้. และอีกประการหนึ่งก็คือถ้าหากมนุษย์ไม่ตระหนักถึงความไม่ลงรอยระหว่างชีวิตตนเองกับโลกก็จะไม่เกิดความแอบเสิร์ด. ซึ่งการจะตระหนักถึงความไม่ลงรอยนั้นได้ก็จะต้องเป็นความสามารถของมนุษย์. ดังนั้นความแอบเสิร์ดจึงไม่ได้มาจากมนุษย์เพียงอย่างเดียวหรือการเผชิญหน้าระหว่างมนุษย์กับความเป็นจริง. แต่สถานการณ์ที่ทำให้เกิดความแอบเสิร์ดเกิดขึ้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างมนุษย์กับความเป็นจริงของโลก. และการตระหนักถึงความแอบเสิร์ดมาจากความสามารถของมนุษย์.

ประเด็นต่อไปก็คือประเด็นที่กอร์ดอนเสนอว่าท่าทีในการเผชิญกับความแอบเสิร์ดว่า การดำรงชีวิตด้วยความเย้ยหยัน(scom)ต่อความแอบเสิร์ดเป็นท่าทีที่แสดงให้เห็นศักดิ์ศรีของความ

²⁵

This world is in itself is not reasonable, that is all that can be said. But what is absurd is the confrontation of this irrational and the wild longing for clarity whose all echoes in the human heart. The absurd depends as much on man as on the world.

เป็นมนุษย์ที่ไม่ยอมจำนนต่อความไร้เหตุผลของโลก. และศักดิ์ศรีดังกล่าวก็แสดงให้เห็นถึงคุณค่าของการกระทำว่าชีวิตที่มีการกระทำอย่างวีรบุรุษมีค่ามากกว่าการกระทำของคนโง่ตรงที่สามารถรักษาศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ไว้. แต่เนเกลโต้แย้งทำดังกล่าวไว้ในบทความ The absurd ว่าเป็นการกระทำที่ดูเหมือนสงสารตัวเห็นที่เห็นว่า ความแอบเสิร์ดเป็นสิ่งไม่ดีและควรหลีกเลี่ยง. แต่เนเกลเห็นว่าความแอบเสิร์ดเกิดขึ้นจากความสามารถของมนุษย์ในสำนัก. ดังนั้นการระลึกถึงความแอบเสิร์ดจึงมาจากการใช้ศักยภาพของมนุษย์ที่สามารถละความเข้าใจจากมุมมองเฉพาะเพื่อได้รับความเข้าใจใหม่จากมุมมองที่มีความเป็นวัตถุวิสัยมากกว่า. สำหรับเนเกลแล้วความแอบเสิร์ดจึงไม่ใช่สิ่งที่น่าเสียดายหรือหลีกเลี่ยง. ดังที่กล่าวไว้ในตอนท้ายของบทความ The Absurd ว่า

ถ้าหากมองจากมุมมองของความเป็นนิรันดร์แล้วไม่มีเหตุผลที่จะเชื่อว่าสิ่งใดมีความสำคัญ ดังนั้นมันก็ไม่สำคัญเช่นกันว่า และเราจึงดำรงชีวิตที่แอบเสิร์ดของเราอย่างเยาะเย้ย (irony) แทนที่จะดำรงชีวิตอย่างวีรบุรุษหรือหมดหวัง²⁶ (Nagel 1971: 727)

เนเกลไม่ได้อธิบายว่าชัดเจนว่าการเยาะเย้ยต่างจากความเย้ยหยันอย่างไร. แต่เข้าใจได้อย่างหนึ่งว่าเนเกลกล่าวว่าเมื่อเกิดความสงสัยต่อมุมมองอัตวิสัยแล้ว มุมมองอัตวิสัยก็เป็นสิ่งที่ละทิ้งไม่ได้. ทัศนคติที่เกิดขึ้นในมุมมองอัตวิสัยจึงเจือไปด้วยความเยาะเย้ย (Nagel 1971: 724) ว่าแม้ความจริงจ้องนั้นจะไม่มีเหตุผลแต่ก็ยังคงยึดถืออยู่. ความแตกต่างระหว่างความเยาะเย้ยกับความเย้ยหยันก็คือความเยาะเย้ยไม่ได้พยายามทำอะไรเพื่อตอบโต้ความแอบเสิร์ดที่เกิดขึ้น. แต่ความเย้ยหยันเป็นความพยายามที่จะแสดงถึงศักดิ์ศรีของมนุษย์. จากข้อความที่ยกมาข้างต้นเนเกลปฏิเสธว่าความเย้ยหยันเป็นท่าทีที่พึงมีต่อความแอบเสิร์ด. เพราะว่าเมื่อมองจากมุมมองที่เป็นวัตถุวิสัยที่สุดซึ่งก็คือมุมมองจากความเป็นนิรันดร์จะเห็นว่าไม่มีสิ่งใดสำคัญ. ดังนั้นการจะมีชีวิตอย่างวีรบุรุษหรือสิ้นหวังก็ไม่แตกต่างกัน. แต่ถ้าหากสรุปดังที่เนเกลเสนอเท่ากับว่าข้อเสนอของเนเกลเป็นไปตามข้อวิจารณ์ของกอร์ดอนว่า การกระทำของชีวิตที่รักษาศักดิ์ศรีของมนุษย์ไม่แตกต่างจากคนที่สิ้นหวังกับความแอบเสิร์ดของชีวิต. แต่ในหนังสือ The View from Nowhere เนเกลเสนอหนทางที่จะลดความแอบเสิร์ดได้. หนทางที่ลดความแอบเสิร์ดก็คือ ความมีศีลธรรมเพราะความมีศีลธรรมช่วยประนีประนอมคุณค่าระหว่างคุณค่าจากมุมมองวัตถุวิสัยและคุณค่าจากมุมมอง

26

If *sub specie aeternitatis* there is no reason to believe that anything matters, then it doesn't matter either, and we can approach our absurd lives with irony instead heroism or despair.

วัตถุวิสัย. ดังนั้นถ้าหากพิจารณาจากข้อเสนอนี้ในหนังสือ The View from Nowhere เนเกลไม่ได้ปฏิเสธว่าคุณค่าเป็นสิ่งที่ไม่มีได้. ข้อเสนอนี้ของเนเกลจึงไม่ได้ขัดแย้งกันกับข้อโต้แย้งของกอร์ดอนทั้งหมด. เพราะว่าทั้งกอร์ดอนและเนเกลเห็นว่าแม้ชีวิตจะแอบเสิร์ดแต่ก็ยังสามารถดำเนินชีวิตที่แอบเสิร์ดโดยยึดถือคุณค่าบางอย่างเอาไว้ได้.

3.5 ข้อเสนอนี้

จากเหตุผลที่เนเกลเสนอและข้อโต้แย้งข้างต้นผู้วิจัยมีข้อพิจารณาเกี่ยวกับเหตุผลของเนเกลดังต่อไปนี้ ข้อแรกเนเกลไม่ได้เสนอว่าชีวิตมนุษย์จำเป็นต้องแอบเสิร์ด. และความสงสัยต่อเป้าหมายไม่ใช่ทัศนคติเดียวที่เป็นไปได้เมื่อมองชีวิตจากมุมมองวัตถุวิสัย.

ในบทความเรื่อง The Absurd เนเกลพยายามเสนอเหตุผลว่าความแอบเสิร์ดของชีวิตมนุษย์เป็นอย่างไร. เนเกลเสนอว่าความแอบเสิร์ดเกิดจากความไม่ลงรอยกันระหว่างมุมมองอัตวิสัยและมุมมองวัตถุวิสัย. ซึ่งความไม่ลงรอยนี้เป็นความสามารถของจิตสำนึก. จึงเท่ากับว่าความแอบเสิร์ดเกิดขึ้นจากมนุษย์. และไม่มีมุมมองใดที่เป็นวัตถุวิสัยหรืออัตวิสัยในตัวมันเอง. เพราะความเป็นวัตถุวิสัยก็คือการพิจารณาสิ่งใดสิ่งหนึ่งในฐานะวัตถุของการคิด. ความสามารถของจิตสำนึกในการละมุ่มมองเดิมแล้วมุ่มมองนั้นเป็นวัตถุของการคิด ทำให้ความเป็นวัตถุวิสัยคือการเปรียบเทียบความเข้าใจในมุ่มมองเฉพาะกับความเข้าใจใหม่เมื่อมุ่มมองนั้นเป็นวัตถุ. จากแนวคิดของเนเกลข้างต้น. สรุปได้ว่าความเข้าใจที่เกิดขึ้นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งมีระดับความเป็นวัตถุวิสัยแตกต่างกัน เช่น นาย ก.ชอบดนตรีคลาสสิก ถ้าหากมองชีวิตของนาย ก. จากมุมมองวัตถุวิสัยจะเห็นว่าความชื่นชมดนตรีคลาสสิกเป็นของนาย ก. เพียงคนเดียว. แต่ถ้าหากมีผู้เชี่ยวชาญทางจิตวิทยาบอกว่า ดนตรีคลาสสิกสามารถผ่อนคลายความเครียดและรักษาโรคซึมเศร้าได้. ความสำคัญของดนตรีคลาสสิกในทางจิตวิทยามีความเป็นวัตถุวิสัยมากกว่าความชื่นชมดนตรีคลาสสิกของ นาย ก. เพราะว่าความสำคัญของดนตรีคลาสสิกในทางจิตวิทยาไม่ได้ขึ้นอยู่กับใครคนใดคนหนึ่ง. ไม่ว่านาย ก. จะสนใจดนตรีคลาสสิกหรือไม่ ดนตรีคลาสสิกก็ยังสามารถรักษาอาการซึมเศร้าผ่อนคลายความเครียดได้ (ในกรณีที่ดนตรีคลาสสิกทำเช่นนั้นได้จริงๆ). แต่ประโยชน์ทางจิตวิทยาของดนตรีคลาสสิกก็ยังไม่มีความเป็นวัตถุวิสัยที่สุด. เพราะว่าไม่ใช่มนุษย์ทุกคนที่จะสามารถฟังและได้รับประโยชน์จากดนตรีคลาสสิก เช่น ผู้ที่มีปัญหาด้านโสตประสาท เป็นต้น.

จากระดับของความเป็นวัตถุวิสัยข้างต้น ความจริงจึงต่อเป้าหมายของชีวิตก็เป็นเช่นเดียวกัน เมื่อพิจารณาเป้าหมายชีวิต นาย ก. ตั้งใจจะดำรงชีวิตเพื่อความสุขของครอบครัว.

ความจริงจังอันนี้มีความเป็นวัตถุดิบน้อยกว่า นาย ก. ตั้งใจจะมีชีวิตเพื่อความสุขของคนทุกคนในสังคม. ชีวิตที่ดำรงอยู่เพื่อความสุขของคนรอบตัวมีความเป็นอัตวิสัยมากกว่าความสุขของคนในสังคม. เพราะว่าการให้ความสำคัญกับครอบครัวเพียงอย่างเดียว ไม่จำเป็นว่าสิ่งที่นาย ก. ทำจะต้องทำให้เกิดความสุขกับคนอื่นในสังคมแต่จำเป็นต้องทำให้ครอบครัวมีความสุข. นาย ก. อาจจะเป็นโจรลักขโมยเพื่อหาเงินให้กับครอบครัวมาใช้จ่าย, หรือนาย ก. อาจจะไปเปิดกิจการที่ทำให้ครอบครัวตัวเองสุขสบายแต่คนอื่นในสังคมเดือดร้อน. แต่ถ้าหากนาย ก. ให้ความสำคัญกับความสุขของคนทุกคน นาย ก. อาจจะทำตรงกันข้ามกับการกระทำข้างต้น นาย ก. อาจจะเป็นตำรวจหรืออาสาสมัครในชุมชนเพื่อสร้างความสะดวกสบาย. หรืออาจจะไปเปิดกิจการแล้วนำรายได้มาทำการกุศล. ความจริงจังในชีวิตก็มีระดับของความเป็นอัตวิสัยไปด้วย.

เมื่อความจริงจังในชีวิตมีระดับของความเป็นวัตถุดิบจึงเท่ากับว่า ในการละม่อมองอัตวิสัยของตัวเองแล้วพิจารณาจากมุมมองวัตถุดิบ. ไม่ใช่ว่ามุมมองวัตถุดิบนั้นจะเป็นมุมมองเดียวกันกับมุมมองอันเป็นนิรันดร์ที่ทุกสิ่งไม่สำคัญ. เพราะว่าความสำคัญของสิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นภายในมุมมองอัตวิสัยและไม่สามารถเป็นเหตุผลให้ยึดถือความสำคัญอันนั้นในมุมมองวัตถุดิบได้ เช่น นาย ก. อาจจะไปกั๊กบาปและกั๊กตกรน นาย ก. จึงไม่คิดเอาเปรียบคนอื่นและทำประโยชน์เพื่อคนอื่นด้วย. ถ้าหากนาย ก. ยึดเอาคุณค่าทางศีลธรรมเรื่องบุญ, บาปและการตกรนมาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต. คุณค่าทางศีลธรรมนี้มีความเป็นวัตถุดิบ. เพราะความดีและผลของการทำดีไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่นาย ก. มีความต้องการจะกระทำหรือไม่. แต่คุณค่าของการกระทำขึ้นอยู่กับผลของการกระทำตามความคิดเรื่องบุญบาป. และการตัดสินการกระทำว่าบุญหรือบาปไม่ได้ขึ้นอยู่กับใครคนใดคนหนึ่งหรือมนุษย์. แต่การตัดสินคุณค่าเรื่องบุญและบาปขึ้นอยู่กับกฎแห่งกรรมหรือความสอดคล้องกับบัญญัติของพระเจ้า. ดังนั้นความเชื่อเรื่องบุญและบาปจึงมีความเป็นวัตถุดิบมากกว่าความต้องการของมนุษย์. และตามที่เนกเลสนอว่าการมองสิ่งใดสิ่งหนึ่งจากมุมมองวัตถุดิบเป็นความสามารถของจิตสำนึก. แต่ความสามารถนั้นก็ใช่ว่ามนุษย์ทุกคนจะกระทำได้เท่ากัน เช่น ถ้าหากนาย ก. ไม่เคยเห็นความสำคัญของคนอื่นเลยนอกจากครอบครัวของตนเอง. นาย ก. จะไม่สามารถพิจารณาคุณค่าของผู้ที่เป็นวัตถุดิบมากไปกว่าครอบครัวของตัวเองได้. เมื่อมนุษย์แต่ละคนมองชีวิตตนเองจากความเป็นวัตถุดิบได้ต่างกัน ฉะนั้นไม่ใช่ที่มนุษย์ทุกคนที่จะเห็นว่าชีวิตของตนเองแอบเลิร็ด. เพราะว่าบางคนอาจจะละม่อมองของชีวิตแล้วมองได้มากที่สุดคือระดับคุณค่าทางศีลธรรมหรือศาสนา. แต่คนคนนั้นอาจจะไม่ได้มองจากมุมมองอันเป็นนิรันดร์ซึ่งเห็นว่าคุณค่าทางศีลธรรมที่ตนเองยึดถือเป็นไปตามอำเภอใจ. หรือบางคนอาจจะไม่เคยเห็นว่าการอุทิศชีวิตให้กับการทำบุญโดยไม่สนใจชีวิตตนเองเป็นการละเลย

มุมมองอัตวิสัยของตนเอง ซึ่งเนเกลถือว่าเป็นสิ่งที่ละทิ้งไม่ได้. ผู้ที่มองชีวิตตนเองจากความเป็นวัตถุวิสัยเพียงบางระดับหรือมองชีวิตตนเองจากมุมมองใดมุมมองหนึ่งไม่ว่าจะมุมมองวัตถุวิสัยอย่างเต็มที่ที่ไม่สนใจความต้องการของตนเอง. เพราะถือว่าความต้องการที่เกิดขึ้นในมุมมองอัตวิสัยเป็นกิเลส. หรือมองชีวิตจากมุมมองอัตวิสัยของชีวิตตนเองเท่านั้นเพราะเป็นคนเห็นแก่ตัว. ตัวอย่างของชีวิตเหล่านี้ก็จะไม่เกิดความไม่ลงรอยระหว่างมุมมอง. ดังนั้นจึงไม่แอบเสิร์ดและตัวอย่างของชีวิตคนอื่นเหล่านี้ก็สามารถพบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน. ดังนั้นเนเกลจึงไม่ได้เสนอว่าชีวิตมนุษย์จำเป็นต้องแอบเสิร์ด.

ข้อโต้แย้งต่อมากความเป็นวัตถุวิสัยที่มีระดับของมุมมองวัตถุวิสัยที่แตกต่างกัน แต่เนเกลเสนอราวกับว่าทัศนคติที่เกิดขึ้นในมุมมองวัตถุวิสัยจะเกิดขึ้นจากการเข้าใจเหตุผลของมุมมองอัตวิสัยเสมอ. เมื่อเข้าใจมุมมองอัตวิสัยจากมุมมองวัตถุวิสัยไม่ได้ก็จะเกิดความไม่ลงรอยระหว่างมุมมองทั้งสอง. แต่ในระดับของความเป็นวัตถุวิสัยที่แตกต่างกัน ข้อตัดสิน (Judgment) ที่มีต่อมุมมองเดิมก็ไม่จำเป็นต้องมองมุมมองเดิมด้วยความสงสัย. เช่นการคิดถึงเหตุการณ์ว่าเมื่อวานล้มชื้อของอะไรหรือไม่. การนึกถึงเหตุการณ์ที่ตนเองกระทำเมื่อวานก็เป็นการมองตนเองในฐานะวัตถุของการคิดแต่ก็ไม่ได้มองเพื่อสงสัยหรือถามหาเหตุผลของความจริงจังที่เกิดขึ้นในมุมมองอัตวิสัย. หรือการนึกถึงความทรงจำสมัยเด็กแล้วหัวเราะกับเหตุการณ์ที่เคยได้ทำ. และการมองความจริงจังของชีวิตจากมุมมองวัตถุวิสัยก็ไม่จำเป็นต้องเกิดความสงสัยเช่นกัน. เช่นการคาดหวังว่าจะชนะการประกวดเป็นนักร้องขวัญใจมหาชนคนต่อไป. การพิจารณาตนเองตามเป้าหมายนั้นไม่จำเป็นต้องมองด้วยความสงสัยต่อความจริงจัง. อาจจะมองจากมุมมองของความพอใจจากการฝึกซ้อมและมองตนเองเปรียบเทียบกับคู่แข่งคนอื่นทำให้เกิดความพอใจสำหรับผลที่ได้หรือไม่. หรือการมองตนเองแล้วคาดหวังว่าจะทำอะไรต่อไปเมื่อชนะการประกวดหรือตกรอบ. ซึ่งการมองตนเองเป็นวัตถุของการคิดดังกล่าวก็ไม่จำเป็นต้องมองจากมุมมองอันเป็นนิรันดร์เสมอ. และเมื่อมองเห็นตัวเองจากมุมมองวัตถุวิสัยแล้วมีทัศนคติต่อตนเองเกิดขึ้นได้มากมายไม่จำเป็นต้องสงสัยต่อความจริงจังอันนั้นซึ่งก็จะไม่เกิดความไม่ลงรอยและก็ไม่แอบเสิร์ดเช่นกัน.